

Mert minden dühörögve
menetelő katonasáruit
és vérben megfogatott ruhát
elégetnek, tűz emészt el őket.
Iz 9,4

Új Ember

KATOLIKUS HETILAP

ferenc
300

LXXXII. évf. 26. (4060.)
2026. június 28.
Ára 475 Ft

Fotó: Lambert Attila

Mérföldkövek a közös hit és a párbeszéd útján

Beszélgetés Kurt Koch bíborossal és Job Getcha ortodox metropolitával

3–5. oldal

Papszentelés Esztergomban

8–9. oldal

75 éves a szentendrei Ferences
Gimnázium

16–17. oldal

Spányi Antal püspök aranymisés

18–19. oldal

Tegyük konkréttá, amit a liturgiában átéltünk!

Május 20-án, szerdán az általános kihallgatást a Szent Péter téren tartották, ahol a Szentaty a Olaszországból és a világ minden tájáról érkezett hívőkkel és záránokcsoportokkal találkozott. Ennek keretében folytatta a II. Vatikáni Zsinat dokumentumairól szóló katekézissorozatát. Mai beszédének témája: **A Sacrosanctum Concilium konstitúció. A liturgia az Egyház misztériumában** (vö. Ef 1,9–10). A Szentaty több nyelven is összefoglalta katekézisét, majd üdvözölte a jelen lévő hívőket. Az általános kihallgatás a Miatyánk elimádkozásával és az apostoli áldással zárult. Az alábbiakban XIV. Leó pápa teljes katekézisének fordítását közreadjuk.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok! Isten hozott benneteket!

Ma a II. Vatikáni Zsinat által kihirdetett első dokumentumról, a *Sacrosanctum Concilium* kezdetű, a szent liturgiáról szóló konstitúcióról kezdünk katekézissorozatot. E konstitúció megfogalmazásával a zsinati atyák nem csupán a szertartások reformját kívánták megkezdni, hanem arra törekedtek, hogy annak az élő kapcsolatnak, Krisztus misztériumának a szemlélésére és elmélyítésére vezessék az Egyházat, amely azt létrehozza és egységben tartja. A liturgia ugyanis e misztérium legbensőbb lényegét érinti: a liturgia egyszerre az a tér, idő és összefüggés, amelyben az Egyház a saját életét kapja Krisztustól. A liturgiában ugyanis „megváltásunk műve valósul meg” (SC 2), mely választott nemzetséggé, királyi papsággá, szent nemzetté, Isten tulajdonába vett néppé tesz bennünket (vö. 1Pt 2,9).

Amint azt az egyházban a 20. század során kibontakozó hármás – biblikus, patrisztikus és liturgikus – megújulás is megmutatta, az itt említett misztérium nem valami homályos valóságot jelöl, hanem Isten üdvözítő tervét, amely öröktől fogva rejtve volt, de Krisztusban feltárult, ahogyan Szent Pál írja (vö. Ef 3,3–6). Íme tehát a keresztény misztérium: a húsvéti esemény, vagyis Krisztus kinszenvedése, halála, feltámadása és megdicsőülése, mely éppen a liturgiában szentségi módon válik jelenvalóvá számunkra, úgyhogy valahányszor liturgikus közösségként egybegyűlünk az „ő nevében” (Mt 18,20), ebbe a misztériumba merülünk.

Maga Krisztus a belső forrása az Egyház misztériumának, Isten szent népének, mely az ő kereszten átszűrt oldalából született. Lelkének erejével a szent liturgiában ő továbbra is cselekszik. Megszenteli és bevonja az Egyházat, az ő jegyesét az Atyának bemutatott áldozatába. Gyakorolja teljesen egyedülálló papságát, ő, aki jelen van Isten meghirdetett igéjében, a szent-

segekben, a liturgiát végző szolgálattevőkben, az egybegyűlt közösségben és leginkább az eucharisziában (vö. SC 7). Így tehát, amikor az Egyház az eucharisziát ünnepli – Szent Ágoston szerint (vö. *Kétszázhetvenhetedik beszéd*) –, „az Úr testét veszi magához, és azzá válik, amit magához vesz”: Krisztus testévé válik, „Isten hajlékává a Lélek által” (Ef 2,22).

Ez „megváltásunk műve”, amely Krisztushoz hasonlóvá alakít bennünket, és elmélyíti közösségünket Krisztussal és egymással. A szent liturgiában ez a közösség „szertartásokon és imádságokon keresztül” (SC 48) valósul meg. Az Egyház liturgikus cselekményei kifejezik hitét – a lex orandi, lex credendi híres mondanak szerint –, ugyanakkor formálják is egyházi identitását: a meghirdetett ige, a szentségek ünneplése, a gesztusok, a csendek, a tér – mindez megjeleníti és alakítja az Atya által egybegyűjtött népet, Krisztus testét, a Szentlélek templomát. Így minden liturgikus ünneplés az imádkozó Egyház valódi epifániájává válik, amint arra Szent II. János Pál emlékeztetett (*Vicesimus quintus annus* apostoli levél [1988. december 4.], 9).

Ha a liturgia Krisztus misztériumának szolgálatában áll, érthető, miért mondta róla a zsinat azt, hogy „az a csúcspont, mely felé az Egyház tevékenysége irányul; ugyanakkor az a forrás, amelyből minden ereje fakad” (SC 10). Igaz ugyan, hogy az Egyház tevékenysége nem korlátozódik a liturgiára, mindazonáltal minden tevékenysége – a prédikáció, a szegények szolgálata, az emberi valóságok kísérése – e „csúcspont” felé tart. Fordított irányban pedig a liturgia támogatja a hívőket: újra és újra beme-

ri őket az Úr húsvéti misztériumába, s ezért az ige meghirdetése, a szentségek ünneplése és a közös imádság által megerősödnek, bátorítást nyernek, és megújulnak hívő elköteleződésükben és küldetésükben. Más szóval: a hívők részvétele a liturgikus cselekményben egyszerre „belső” és „külső”.

Ez azt is jelenti, hogy ennek a részvételnek konkrét módon ki kell bontakoznia a mindennapi élet egészében, etikai és lelki folyamatként: ekképpen a liturgia léletté válik, és olyan hűséges életet kíván, amely képes konkréttá tenni azt, amit a liturgiában átéltünk. Így válik életünk „élő, szent és Istennek tetsző áldozattá”, megvalósítva „lelki istentiszteletünket” (Róm 12,1). Így módon „a liturgia azokat, akik az Egyházban élnek, az Úrban naponta szent templommá építi” (SC 2), és mindenki előtt nyitott, befogadó közösséget épít belőlük.

A liturgia ugyanis – melyben a Szentlélek működik – bevezet Krisztus életébe, az ő testévé tesz bennünket, és minden dimenziójában az egész emberi nem Krisztusban megvalósuló egységének jelét jeleníti meg. Amint Ferenc pápa mondta: „a világ még nem tudja, de mindenki meghívást kapott a Bárány menyegzőjére (Jel 19,9)” (*Desiderio desideravi* apostoli levél [2022. június 29.], 5). Kedves testvéreim, engedjük, hogy formáljanak bennünket belülről a szertartások, a szimbólumok, a gesztusok és mindenekelőtt Krisztus élő jelenléte a liturgiában, melyről tovább elmélkedünk majd a következő katekézisekben!

Fordította: Tözsér Endre SP
Fotó: Vatican Media

Mérföldkövek a közös hit és a párbeszéd útján

Beszélgetés Kurt Koch bíborossal és Job Getcha metropolitával

A Katolikus Egyház és az Ortodox Egyház Közötti Teológiai Párbeszédért Felelős Nemzetközi Vegyes Bizottság Közös Koordinációs Testülete június 15–19. között Pannonthalmán ülésezett. Kurt Koch bíboros, a Keresztény Egység Előmozdítása Dikasztériumának prefektusa és Job Getcha pizídiái ortodox metropolita, a testület társelnökei az eseményhez kapcsolódóan az ökumenizmus útjáról beszéltek. A felek szerint az elmúlt évtizedek párbeszédei – a szeretet és az igazság dialógusa – mára oda vezettek, hogy a korábban megosztó kérdéseket közösen, a kölcsönös megértés keresésének jegyében vizsgálják. Az ökumenizmus így nem pusztán teológiai párbeszéd, hanem közös tanúságtétel és a jövő keresztény egységének reménye.

– Melyek voltak a tanácskozás legfontosabb témái, és hogyan illeszkednek ezek a katolikus–ortodox párbeszéd folyamatába?

Job Getcha metropolita: A koordinációs bizottság jelenleg egy dokumentum tervezetén dolgozik, amelyet a következő plenáris ülés elé szeretnénk terjeszteni jóváhagyásra. A téma az Egyház tévedhetetlensége és a pápa tévedhetetlensége. Ez azért fontos, mert a múltban a pápai tévedhetetlenség egyike volt az egyházaink közötti vitás kérdéseknek. Úgy gondolom, ma is sokakat foglalkoztat az Egyház tévedhetet-

seket igyekszünk tisztázni, amelyek a múltban megosztották a keleti és a nyugati egyházat. A történelem során az egyik legjelentősebb akadály a pápai tévedhetetlenség dogmájának kihirdetése volt, amire az I. Vatikáni Zsinaton került sor, és amit a II. Vatikáni Zsinat is támogatott. Számunkra nagyon fontos annak hangsúlyozása, hogy a pápa nem személyes értelemben tévedhetetlen, hanem az Egyház tévedhetetlenségét fejezi ki. Ebben a tekintetben sok a közös pont közöttünk, hiszen az Egyház tévedhetetlensége az ortodoxok számára is fontos kérdés. Ezért szükséges tovább mélyíteni és tisztázni ezt a témát. A múltban szintén komoly megosztó tényező volt a Filioque kérdése is. Úgy véljük, ez is megoldható, ha megfelelően megértjük mind az ortodox, mind a katolikus teológiai hátterét.

– Személyes meggyőződésük szerint mi az ökumenizmus lényege? Mi áll az ökumenizmus szívében?

Kurt Koch bíboros: Az ökumenizmus szíve számomra Jézus főpapi imája *János evangéliumának* 17. fejezetében, amikor a tanítványaiért imádkozik: „Legyenek mindnyájan egyek.” Mindig mély benyomást tesz rám, hogy Jézus nem megparancsolta, elrendelte az egységet, hanem imádkozott érte. Ha maga Jézus imádkozott az egységért, mi jobbat tehetnénk mi? Amikor az egységért imádkozunk, azt is megvalljuk, hogy az ember ezt önmagától nem képes megteremteni. Mi, emberek inkább a megosztottságot tudjuk létrehozni – ezt látjuk a történelemben és a jelenben is. Az egység mindig a Szentlélek ajándéka, és ennek befogadására a legjobb út a keresztény egységért mondott imádság.

Job Getcha metropolita: A keresztények egysége rendkívül fontos a keresztény tanúságtétel szempontjából. Nem tudjuk hitelesen hirdetni Krisztust a világnak, ha az üzenetünk

megosztott. Az ökumené nem a keresztény misszió különlegessége, hanem lényegi iránya.

– Hogyan értékeli a Niceai Zsinat 1700. évfordulójához kapcsolódó megemlékezéseket? Milyen hatásai érzékelhetők ezeknek a rendezvényeknek?

Kurt Koch bíboros

Job Getcha metropolita: Az évforduló megünneplése valamennyi egyházunk számára nagy jelentőségű tapasztalat volt. A tavaly novemberi niceai ünnepségeken az összes keresztény felekezet képviseltette magát. Mindenki együtt imádkozott, és közösen vallotta meg a niceai hitvallást. Ez azt mutatja, hogy Nicea közös örökségünk, és éppen ennek kellene alapot adnia a megosztott kereszténységnek. Természetesen a katolikusok és az ortodoxok számára ez nem újdonság, hiszen ezt a hitet kezdettől fogva közösen valljuk. Ugyanakkor nagyon fontos volt, hogy ezt a közös hitvallást protestáns testvéreinkkel is együtt mondhattuk el. Úgy vélem, a niceai jubileum új távlatokat nyitott a jövő számára.

Kurt Koch bíboros: Nagyon lényeges felismernünk, hogy az egységet csak a hitben találhatjuk meg, az apostoli hitben, amely a keresztséggel megadatik Krisztus teste minden új tagjának. Ugyanannak a hitvallásnak vagyunk a részesei. Gyakran a különbségekről és a megosztottságról beszélünk, pedig nagyon sok a közös elem. Ezek alapja pedig a közös hit. Szép jele volt ennek, hogy Öszentsége I. Bartholomaiosz ökumenikus pátriárka meghívta a pápát Íznikbe (az egykori Niceába), hogy együtt emlékezzünk meg erről a közös hitről. Ez reménykeltő a jövőre nézve. A niceai hitvallás közös megvallása annak bizonyítéka, hogy ugyanazt a hitet valljuk.

Job Getcha metropolita

lenségének kérdése. Azt szeretnénk kifejezni, hogy mit jelent ez valójában.

Kurt Koch bíboros: Tágabb összefüggésben jelentős párbeszéd folyt közöttünk a szinodalitás és a primátus kapcsolatáról. Most egy új szakaszba léptünk, amelyben azokat a kérdé-

Pannónhalmán tartotta ülését június 15–19. között a Katolikus Egyház és az Ortodox Egyház Közötti Teológiai Párbeszédért Felelős Nemzetközi Vegyes Bizottság Közös Koordinációs Testülete. Június 16-án Kurt Koch bíboros mutatott be szentmisét a magyarországi történelmi egyházak elöljáróinak jelenlétében

– Mit tanulhatunk a niceai atyák magatartásából, ami ma is a segítségünkre lehet?

Kurt Koch bíboros: Ma súlyos válságot tapasztalunk Krisztus személyének megítélésében. Sok hívó számára Jézus csupán embernek tűnik. Németországban például készült egy felmérés, amelyben azt kérdezték: „Hiszi-e, hogy Isten Jézus Krisztusban nyilatkozta ki önmagát?” A katolikusok mindössze harminc százaléka válaszolt igennel, a hetven százalékuk azonban nem. A krisztológiai hit elmélyítése ezért rendkívül fontos feladat napjainkban. A Niceai Zsinat idején Arius eretnekségével kellett szembenézni. Ma pedig egyfajta új arianizmussal találkozunk a Katolikus Egyházon belüli sok irányzatban.

Job Getcha metropolita: A világban is válságok tapasztalhatók. Teljes mértékben egyetértek azzal, amit a bíboros úr mondott. Talán csak annyit tennék hozzá, hogy a Niceai Zsinat a szinodalitás új kultúráját is megteremtette. Amikor probléma merült fel, az Egyház nem egyéni döntésekkel próbált megoldást találni, hanem zsinati úton: a püspökök közös tanácskozása és párbeszéde révén. A cél nem a kompromisszum keresése volt, hanem a közös alap felismerése, a konszenzus megtalálása. Úgy gondolom, hogy a szinodalitás fogalma teológiai párbeszédünk középpontjában állt a múltban. Ez a közös gondolkodás az elmúlt években mindkét egyházban hozzájárult a szinodalitás és a zsinatiság újrafelfedezéséhez. Ezért a niceai jubileum arra is alkalmat adott, hogy megerősítsük a szinodális kultúrát.

– Melyek az ökumenikus párbeszéd meghatározó eredményei, mérföldkövei?

Kurt Koch bíboros: A híres zsidó gondolkodó, Martin Buber egyszer azt mondta: „A siker nem Isten neve.” Ebben az értelemben nem számlálhatjuk elő az összes sikert, és nem is sorolhatjuk egy oldalra ezeket. Ugyanis ha sikert érünk el, az mindkét oldalé. A Katolikus és az Ortodox Egyház közötti felelős bizottságunk számos dokumentumot alkotott. Ezek mindenekelőtt azt mutatták meg, hogy mennyi minden közös bennünk: a Szentháromságról, Krisztusról, a Szentlélekről, az Egyházzal és az egyházi szolgálatról vallott hitünk alapvetően közös.

Most pedig azokon a történelmi kérdéseken dolgozunk, amelyek akadályt jelentenek az egység útján. A protestáns egyházakkal kapcsolatban különösen jelentős mérföldkő volt az 1999-ben Augsburgban aláírt közös nyilatkozat a megigazulás tanításáról. Ez azért volt rendkívül fontos, mert éppen ez a tanítás játszott központi szerepet a 16. századi egyházszakadásban. Amikor közösen tudjuk megvallani ugyanazt a hitet a megigazulás kérdésében, az valóban reményelteli lépés a jövő felé. Ezek azok az eredmények, amelyek megerősítik bennünk az egység felé vezető út folytatásának szükségességét.

Job Getcha metropolita: Úgy látom, hogy a II. Vatikáni Zsinat megnyitotta a Római Katolikus Egyházat a világ felé. A zsinat végén került sor a Róma és Konstantinápoly közötti kölcsönös kiközösítések feloldására. VI. Pál pápa és Athenagoras pátriárka ezzel elindították a szeretet párbeszédét. Szeretetpárbeszéd nélkül, anélkül, hogy testvérként ismernénk el egymást, nem lehetséges a kiengesztelődés.

Körülbelül egy évtizeddel később vette kezdetét a teológiai párbeszéd, amelyet az igazság párbeszédének nevezhetünk. Ahogyan bíboros úr is hangsúlyozta, nem jöhet létre egység, ha nem ugyanazt a hitet valljuk. A teológiai párbeszéd első szakaszának célja az volt, hogy feltárjuk, mi minden közös bennünk, és hogy felismerjük: nem csupán testvérek vagyunk, hanem valójában ugyanahhoz az Egyházhoz tartozunk. Közel negyven éven keresztül a párbeszéd elsősorban a közös pontokra helyezte a hangsúlyt. Néhány évvel ezelőtt azonban, amikor lezártuk az alexandriai dokumentumot a második évezred elsőbbségéről és a szinodalitásáról, új szakaszba léptünk. Ma már nemcsak kölcsönös szeretet és tisztelet van közöttünk, hanem bizalom is. Eljutottunk oda, hogy együtt tudunk szembenézni a múlt megosztó kérdéseivel. Nem polemikus módon közelítünk ezekhez, nem azt keressük, hogy kinek volt igaza és kinek nem, és nem azt próbáljuk bizonyítani, hogy a másiknak meg kell változnia. Inkább együtt vizsgáljuk ezeket a kérdéseket, és közösen keressük a megoldás lehetőségét. Úgy gondolom, ez nagyon biztató a jövő szempontjából.

– A római katolikus és a keleti ortodox hagyomány milyen módon gazdagíthatja egymást?

Kurt Koch bíboros: Először is fontos felismernünk, hogy a múltban évszázadokon keresztül jelentős elidegenedés volt Kelet és Nyugat között. Volt idő, amikor ellenséggént tekintettünk egymásra. Ma azonban már testvéreknek és barátoknak tartjuk egymást. Véleményem szerint ez a felismerés, hogy barátság van közöttünk, a legfontosabb eredmény. A második

lépés az, hogy tanulhatunk egymástól. Nincs olyan egyház, amely annyira gazdag volna, hogy ne szorulna más egyházak gazdagságára. Ugyanakkor nincs olyan egyház sem, amely annyira szegény lenne, hogy ne tudna értékes hozzájárulást adni a kereszténység közös kincséhez. Ezért kölcsönösen gazdagíthatjuk egymást. Ferenc pápa több alkalommal is hangsúlyozta, hogy a Katolikus Egyház sokat tanulhat az Ortodox Egyháztól a szinodalitás területén. Annak megválaszolását pedig, hogy az ortodoxok mit tanulhatnak a katolikusoktól, inkább ortodox testvérünkre bízom.

Job Getcha metropolita: Az ökumenikus mozgalomban gyakran beszélünk az ajándékok cseréjéről. Magam is azt hiszem, hogy sokat tanulhatunk egymástól. Az ökumenikus mozgalom egyik ortodox úttörője, Evlogij Georgievsky metropolita azt mondta, hogy a keresztény Kelet spiritualitása, misztikája és liturgikus hagyománya olyan ajándék, amely gazdagíthatja a keresztény Nyugatot. Valóban láthatjuk, hogy az ortodox ikonok, az ortodox lelkiség, a liturgikus énekek és zenei hagyományok nagy hatást tettek számos nyugati katolikus közösségre. Ma már szinte mindenütt találkozunk ikonokkal. Hallhatunk olyan liturgikus zenét, amelyet a keleti hagyomány ihletett. A keleti szerzetesatyák írásait széles körben fordítják és olvassák. Nemcsak az ókori

egyházatyák műveit, hanem olyan modern lelki szerzők írásait is, mint például az Athoszi Szent Sziluán. Ezek erőteljes hatással vannak a nyugati keresztényekre. Evlogij metropolita ugyanakkor azt is mondta, hogy a Kelet is tanulhat a Nyugattól, például a szervezethez és a rend területén. Sok olyan ajándékunk van tehát, amit megoszthatunk egymással. Amikor Párizsban katolikus teológiai fakultáson tanítottam, gyakran tapasztaltam, hogy ugyanazokat a hitigazságokat valljuk, csupán más nyelvezettel és más hangsúlyokkal fejezzük ki őket. Ez gazdagító tapasztalat, mert segít megérteni ugyanannak a hitnek a különböző megfogalmazásait. Éppen ezért valóban sokat tanulhatunk egymástól. Ahogy II. János Pál pápa mondta: az Egyháznak két tudóval kell lélegeznie – a keleti és a nyugati hagyománnyal.

– Miben látják annak jelentőségét, hogy a koordinációs bizottság ezúttal Pannonhalmán ülésezik?

Kurt Koch bíboros: Az egyik találkozási az ortodox fél hívja meg a bizottságot, a következőre pedig a katolikus fél. Nagyon hálásak vagyunk Cirill főapát úr meghívásáért, azért, hogy itt lehetünk Pannonhalmán. Ez a monostor önmagában is erősen elkötelezett az ökumené iránt, ezért különösen szép, hogy itt tarthatjuk ezt a találkozót. Fontos jelzés ez a külvilág

számára is, hogy keressük egymást az egység érdekében. Katolikusokként azt mondhatjuk, valamennyi keresztény közösség közül az Ortodox Egyház áll a legközelebb hozzánk. Kelet és Nyugat ugyanannak az Egyháznak a részei. A történelem során megosztottá váltunk, de kötelességünk, hogy újra megtaláljuk az egységet a különböző hagyományok tiszteletben tartásával.

Job Getcha metropolita: Korábban már kétszer jártam Pannonhalmán ökumenikus konferenciák alkalmával. Ahogyan bíboros úr is említette, ez a monostor mélyen elkötelezett az ökumenikus párbeszéd iránt. A pannonhalmi bencés közösség testvéri kapcsolatokat ápol a konstantinápolyi ökumenikus patriarchátussal. A szerzetesek rendszeresen ellátogatnak hozzánk Konstantinápolyba, és mi is gyakran jövünk ide. Nem is olyan régen maga az ökumenikus pátriárka is járt itt. Valódi testvéri kapcsolatokat kötik össze Pannonhalmán Keletet és Nyugatot. Ez nem meglepő, hiszen Magyarország – bár ma többségében római katolikus ország – történelme során mindig szoros kapcsolatban állt Bizánccal. Ezért úgy gondolom, hogy Pannonhalmán valóban híd Kelet és Nyugat között.

Kuzmányi István, Trauttwein Éva
Fotó: Lambert Attila

Énekeljete az Úrnak új éneket!...

Emlékezés Camillo Ruini bíborosra

Az alábbiakban Kovács Zoltán mario-lógus, egyetemi tanár, az Esztergomi Hittudományi Főiskola oktatója írásából közlünk részleteket. A megemlékezés teljes terjedelemben a Magyar Kurír honlapján olvasható.

Camillo Ruini bíboros neve a magyar katolikus hívek számára leginkább a 2007 őszi budapesti Városmisszió eseményei kapcsán lehet ismerős. XVI. Benedek pápa akkori római vikáriusa ugyanis a pápa különleges küldötteként vett részt az Esztergom-Budapesti Főegyházmege e jeles eseményén.

Amikor 1999-ben a Pápai Római Nagyszeminárium növendéke lettem, a vikárius Camillo Ruini bíboros volt. A Bizalom Édesanyjának évenként visszatérő ünnepe a szemináriumi év „szíve”. Ruini bíboros számára minden esztendőben fontos volt, hogy hivatalban lévő vikáriusként maga legyen a délelőtti ünnepi szentmise főcelebránsa. Bár szépen tudott reprezentálni, mégsem veszett el benne papi, püspöki lelkisége. Érezhető volt, hogy őszintén szereti és tiszteli a Szűzanyát.

Egyházmegyei teendői mellett püspökkari elnökként közéleti tevékenysége is igen kiterjedt volt. Sokaknak tetszett, másoknak nem, ő nem egyszer nyíltan kiállt a katolikus hit és erkölcs védelméért. Biztos pontnak éreztük, tapasztalt,

bölcs, szelíd, jó atyának, aki mindannyiunkért dolgozik a szomszédos lateráni vikariátuson.

Számomra kulcsfontosságú nap volt 2004. október 30-a, amikor az egyházi rend szentségének első fokozatából az ő kezei által részesülhettem Róma székesegyházában, a lateráni bazilikában. Ez tagadhatatlanul egy olyasfajta lelki kapcsolatot szőtt, amely által még inkább atyaként tekinttem rá, hiszen általa kaptam új „életet”, egészen új szentségi küldetést az Egyházban, amihez később hozzáadódott a papszentelési kegyelem.

Személyes emlékként őrzöm azt is, amikor doktori tézisemből tiszteletpéldányt küldtem neki. Ő villámgyorsan és kedvesen gratulált saját kézírásával, éreztetve, hogy érdekli a téma.

Ami azonban a világegyház számára ennél mérhetetlenül fontosabb, az XVI. Benedek pápa

kinevező gesztusa volt, mellyel a már vikáriusként nyugállományban lévő Ruini bíborost 2010-ben kiemelt feladattal bízta meg: vezesse ő annak a szakemberekből álló bizottságnak a munkáját, mely a medugorjei jelenségek vizsgálatára volt hivatott. Mint ismeretes, a bizottság tíz éven át dolgozott, végül – az akkor használatos terminológia szerint – megfogalmazta: az első másfél hét jelenségeiről megállapítható azok természetfölöttisége. Nyolcvanas éveiben, fogyatkozó fizikai erejével is az Egyház iránti hűségének fogyatkozhatatlanságáról tett tanúságot e feladat vállalásával is.

Zárszóként hadd térjek még vissza 2004 végére. Ruini bíboros atya a lateráni aranymiséje végén osztott szentképen – melyet mind a mai napig őrzök az egyik szolozsmáskönyvemben – a mennybe felvett Szűzanya látható. A hátoldalon egy idézet olvasható az aznapi főünnep liturgiájából, mely már akkor is a hála szavának minősült, s most, amikor a bíboros elköltözött földi életéből, szintén szép összegzését adja majd hetvenkét évi papi lelkületének.

Tekintsünk mi is e zsolnársor szavaival és a mennyország felé vezető hittel, bizalommal Camillo Ruini bíboros életére, társulva akkori hálaadásához: „Énekeljete az Úrnak új éneket, mert csodás dolgokat művelt!”

Fotó: Vatican Media

„Aki értem elveszíti életét, megtalálja azt”

(Mt 10,37–42)

Ezt olvasva feltehetnénk a kérdést: Most akkor minden fordítva van az Isten országában? Elveszítjük a legdrágábbat, az életünket, pont akkor, amikor azt hisszük, hogy megtaláltuk? De lehet, hogy arról van szó, hogy mi „ülünk fordítva a

ten élni ebben a világban azt jelenti, hogy az Atya akarata szerint járjuk földi utunkat, hiszen az önátadásban és a szeretetben van az élet valódi megtalálása. Az „elvesztés” nem a fizikai halált jelenti elsősorban, hanem az énközpontú életforma feladását.

lovon”, és nem a jó vége felől látjuk a dolgokat. Már a hegyi beszéd is jó néhány látszólagos ellentmondásban bővelkedik, kezdve a boldogmondásokkal...

Jézus nyilvános működésének egyik fő eleme, hogy meg akarja menteni az embert attól, ami gúzsba köti. A gazdag ifjúnak is ezért mondja: „add el mindened, amid van, és kövess engem”. A folytatást ismerjük: a vagyonos fiatalember szomorúan elkullog. Ám van itt egy félmondat, ami ennek a jelenetnek a szíve, és ebben rejlik a válasz Jézus sok paradoxonjára is: „így kincsed lesz a mennyben”. Ez nem azt jelenti, hogy majd a túlvilági életben kárpótlást kapsz. Ez az elveszítésetlen, elvehetetlen, igazi gazdagság ígérete, ami most azonnal a tiéd lehet, és többé senki nem foszthat meg tőle. Valójában azt mondja: légy szabad mindentől! Az Úr egy nagylelkű és szabad élet nagyszerűségét akarja bemutatni.

Lemondani magunkról, felvenni keresztünket nem azt jelenti, hogy vállaljuk a szenvedést, tűrjük a betegséget, elviselünk egy számunkra nehéz embert. A kereszttel megjelöl-

Amikor az ember kész odaajándékozni az életét Istenért és másokért, akkor az isteni kegyelem által egy sokkal teljesebb életet élhet.

Tehát ne ítéljünk elhamarkodottan, hogy mikor találtuk meg vagy veszítettük el az életünket, életünk értelmét! Gondoljunk az örömdetes rózsafüzér ötödik titkára: „akit a templomban megtaláltál”. Jézus „elveszett”, miközben Mária és József azt hiszik, hogy velük van. Amikor két nap keresés után megtalálják a gyermeket, azt mondja nekik, hogy ő itt van otthon, a jeruzsálemi templomban. Persze végül hazamegy velük Názáretbe. Kicsit mégis elvész a számukra, mert nem értik, miről beszél.

Végül az is benne van a mai evangélium másik felében, hogy nincs két életünk. Ha helyesen nézzük az eseményeket, mindig a természetfeletiben járunk. Hétköznapi tetteink révén életünk részei lesznek a próféták, illetve már most megigazultakká válhatnak. Azt hisszük, hogy egy pohár vizet adtunk valakinek, ám valójában Istennel találkozunk. Sok ilyen áldott találkozást mindannyiunknak!

Seidel Klára CB

Az Eucharisztia tisztelete

(170/12d)

A papok és szerepapak szentelési miséjének szövegeiben is csodálatosan feltárul és imádságos összefoglalást nyer az a mély biblikus és teológiai gazdagság, amelyről mindeddig elmélgedtünk (lex orandi – lex credendi). Három olyan imát tekintünk most át, amelyben feltárul számunkra az egyházi rend és az Eucharisztia kapcsolata.

„Istenünk, aki úgy akartad, hogy papjaid szent oltáraidnál és a te népednek szolgáljanak: ezen áldozat ereje által engedd meg kegyesen, hogy szolgálid hódolata szüntelenül kedves legyen előtted, és Egyházadban gyümölcsöző hatást fejthessen ki!” (Felajánlás, áldozópapak szentelése) – „Mert minden főpapot az emberek közül választanak, és az emberekért rendelkeznek az Istennel kapcsolatos dolgokban, hogy ajándékokat és áldozatokat mutasson be a bűnökért” (Zsid 5,1). A felszentelt pap, a Fő (Caput), Krisztus személyében (in persona Christi) cselekszik. Amikor az oltárnál teljesít szolgálatot, nem a saját nevében, hanem Krisztus személyében, szentségi módon jelenvalóvá teszi Krisztus egyszeri és tökéletes húsvéti áldozatát. A liturgia gyümölcse nem a pap magánakciója, hanem Krisztus áldozatának hatása Krisztus misztikus Testében, az Egyházban.

„Istenünk, aki Egyházad szolgálait arra tanította, hogy ne azt keressék, hogy őket szolgálják, hanem, hogy a testvéreiknek szolgáljanak: kérünk, add meg e szolgálidnak, akiket ma a diakónusi tisztségre kiválasztani méltóztat, a tevékenységben a leleményes buzgóságot, a szolgálat szelidsége mellett pedig az imádságban való állhatatosságot!” (Könyörgés, szerepapak szentelése) – „Ahogyan az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és odaadja az életét váltságul sokakért” (Mt 20,28). A diakónus feladata az Eucharisztia ünneplésénél a püspök és a pap segítése (az adományok előkészítése, a kehely átnyújtása), valamint az Eucharisztia kenyerének kiosztása. A diakónus életének (lex vivendi) lényege, hogy kapocs legyen az oltár szentsége és a caritas (a rászorulóknak szolgálata) között: az Eucharisziából táplálkozó szeretetet viszi a világba. Ebből a könyörgésből kiemeltem a „leleményes buzgóság” és az „imádságban való állhatatosság” egyensúlyát, amely a liturgia és a hétköznapi élet egységére utal.

„Szent Atyánk, akinek Fia meg akarta mosni tanítványai lábát, hogy példát adjon nekünk: fogadd el, kérünk, szolgálatunk ajándékait, és add, hogy önmagunkat lelki áldozatul felajánlva, az alázat és a tevékeny szeretet lelke töltsön el bennünket!” (Felajánlás, szerepapak szentelése) – „Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek” (Jn 13,15), és „Kérlek tehát benneteket, testvérek, Isten irgalmasságára, hogy adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen a ti lelki istentiszteletetek” (Róm 12,1). A lábmosás példája feltárja az Eucharisztia belső logikáját: az önkiüresítő szeretetet és szolgálatot. A lábmosásban Jézus prófétai jelként elővételezte a kereszten beteljesedő kenőzist. A szentmisén a felszentelt pap szolgálati papságán keresztül Krisztus áldozata szentségiileg jelenvalóvá válik, miközben a krisztushívők általános papságuk erejében önmagukat is Krisztussal együtt ajánlják fel az Atyának (meum ac vestrum sacrificium). A hívők az Eucharisztia misztériumában egyesítik életüket, munkájukat, szenvedéseiket és szeretetszolgálatukat Krisztus tökéletes áldozatával. Ez az ő „lelki áldozatuk” (sacrificium spirituale).

Sztankó Attila

Evangelium és liturgia

(25.)

Görögkatolikus Egyházunkban a pünkösdi utáni ötödik vasárnapon az evangéliumi szakasz a gadarai ördögösökről szól (Mt 8,28–9,1). E szakasznak ez a címe az *Újszövetségi Szentírásban*. Azonban nem őket akarjuk hirdetni, hanem a jézusi örömhírt. Így az evangéliumi részletnek azt a címet kell adnunk, hogy „Az ördögösök meggyógyítása”, vagy még inkább azt, hogy „Jézus kiűzi a gadarai megszállottakból az ördögöket”. Liturgikus énekeink ezen a vasárnapon a negyedik hang gazdag együtteséből valók. Szoros összefüggést nem találni az evangéliumi részlet és a liturgikus szövegek között, de azért értelmezhetjük az egyiket a másikkal. Ám azt is figyelembe kell vennünk, hogy az énekek már a feltámadás fényében fogalmazódtak meg. Mindenesetre háromfajta viselkedésre figyelhetünk fel.

A megszállottaké. Az evangélium szerint ők „elvadultak voltak”, annyira, hogy emberi formájukból is kivetkőztek; senki nem mert találkozni velük. Ráadásul a bennük lakozó ördögök miatt nekitámadtak még Jézusnak is. Ahelyett, hogy segítséget kértek volna tőle, inkább szörnyű szavakkal támadták: „Mi közünk hozzád, Isten Fia?” (Mt 8,29) Bizony, a gonosz, az ördög ma is működik, és ha nem is olyan látványosan, mint amiről itt szó van, megszállja az embert, s egészen addig benne lakozik, amíg a bűnbánattal, illetve a bűnbocsánat szentségével ki nem űzi magából. Amint az egyik éneünkkel meg tudjuk vallani: „az ellenség szolgálatából felszabadítottunk” Krisztus feltámadása által. És ez így van, ha egy másik ének szerint „csábít az ellenség” és „sanyargatja a lelkünket”.

Jézusé. Az egész történetben Jézus csupán egyetlen érdemi szót szól: „Menjetek” (Mt 8,32), és megvalósul a csoda. Neki nem kell sokat beszélnie, mert úgy tud szólni, „mint akinek hatalma van” (Mk 1,22). Hát még a tettei, melyek közül itt is láttunk egyet! S a legvégső és legmagasabb tette, amiről így énekelünk ezen a vasárnapon: „A te kereszteddel, Krisztus, a régi átoktól megszabadítottál bennünket, és haláloddal emberi természetünket a gyötrő sától megmentetted, feltámadásoddal pedig mindeneket örömmel töltöttél be.” Hiszen tudjuk: „nagy a te irgalmasságod”.

A népé. Miután megtörtént a csoda, Jézus kiűzte az ördögöket, a nép nem-hogy hálálkodott volna Jézusnak, hanem éppen az ellenkezőjét tette. „Amikor megpillantották, kérték, hagyja el határukat” (Mt 8,34). Mondhatnánk, hogy milyen kicsinyes hozzáállás ez. És valóban az! A mi szemünkkel nézve – ami persze a kívülálló szeme – azt mondhatjuk, hogy összehasonlíthatatlan az anyagi kár és az isteni kegyelem mértéke. De úgy látszik, a kegyelmében mérhetetlenül gazdag Istent (Ef 1,19) is el lehet utasítani, hogy utána már csak szembesülni tudjunk ennek következményeivel. De nekünk, választott népének (1Pét 2,9) mindig van lehetőségünk a meg- és visszatérésre. Így éneklünk a vécsernyében: „A bűnbánatot nem az igazak, hanem a bűnösök részére alapítottad, Krisztus. (...) nem csüggedek el, ismervén a te jószágodat és szeretetedet (...) javulást fogadok”.

Ez az imádságos magatartás a helyes!

Ivancsó István

Szent Péter és Pál apostolok

Június 29.

Június 29. Szent Péter és Szent Pál apostolok főünnepé Egyházunkban. Istenünk, te Péter és Pál apostolok ünnepével áldott szent örömet adtál a mai napon. Engedd, hogy Egyházad mindenben kövesse azok tanítását, akik első hirdetői voltak keresztény hitünknek! A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen

A HÉT LITURGIÁJA

A év

JÚNIUS 28., ÉVKÖZI 13. VASÁRNAP (Szent Iréneusz püspök és vértanú, Irén, Loretta) – 2Kir 4,8–11.14–16a (Isten megjutalmazza a sunemi asszonyt, aki segíti az Isten emberét.) – Róm 6,3–4.8–11 (A keresztségben eltemetkezünk Krisztussal együtt a halálba, hogy új életre keljünk.) – Mt 10,37–42 (Aki a keresztyét föl nem veszi, nem méltó hozzám. Aki titeket befogad, engem fogad be.) – **Zsolozsma:** I. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 257 – EE 587, Ho 257 – EE 154, Ho 109 – EE 595, Ho 152 – EE 190.

JÚNIUS 29., HÉTFŐ – SZENT PÉTER ÉS PÁL APOSTOLOK FŐÜNNEPE – Vigiliamise: ApCsel 3,1–10 (Azt adom neked, amim van: a Názáreti Jézus nevében kely fel és járj!) – Gal 1,11–20 (Isten kinyilatkoztatta bennem Fiát,

hogy hirdessem a pogányoknak.) – Jn 21,15–19 (Legeltesd juhaimat! Legeltesd bárányaimat!) – Ünnepi mise: ApCsel 12,1–11 (Most már biztosan tudom, hogy az Úr szabadított ki Heródes kezéből.) – 2Tim 4,6–8.17–18 (Az Úr megszabadít engem minden gonosz cselvetéstől, és mennyei országába vezet.) – Mt 16,13–19 (Te Péter vagy, és én neked adom a mennyek országának kulcsait.) – **Énekrend:** Ho 211 – EE 646, Ho 211 – EE 274, Ho 114 – EE 654, Ho 275 – EE 365.

JÚNIUS 30., KEDD – A római Egyház első szent vértanújának emléknapja (Pál) – Ám 3,1–8; 4,11–12 – Mt 8,23–27.

JÚLIUS 1., SZERDA (Tihamér, Áron, Annamária) – Ám 5,14–15.21–24 – Mt 8,28–34.

JÚLIUS 2., CSÜTÖRTÖK – SZÜZ MÁRIA LÁTOGATÁSA ERZSÉBETNÉL (SARLÓS

BOLDOGASSZONY) ÜNNEPE (Ottó) – Szof 3,14–18 vagy Róm 12,9–16b – Lk 1,39–56.

JÚLIUS 3., PÉNTEK – SZENT TAMÁS APOSTOL ÜNNEPE (Kornél) – Ef 2,19–22 – Jn 20,24–29.

JÚLIUS 4., SZOMBAT – Portugáliai Szent Erzsébet emléknapja (Izabella) – Ám 9,11–15 – Mt 9,14–17.

JÚLIUS 5., ÉVKÖZI 14. VASÁRNAP (Zaccaria Szent Antal Mária áldozópap, Eme-se, Sarolta, Filoména) – Zak 9,9–10 (Íme, közeleg királyod.) – Róm 8,9.11–13 (Ha lélekkel elfojtjátok a test szerinti tetteket, élni fogtok.) – Mt 11,25–30 (Én szelíd vagyok és alázatos szívű – mondja az Úr.) – **Zsolozsma:** II. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 220 – EE 677, Ho 220 – EE 149, Ho 126 – EE 598, Ho 273 – EE 361.

Mohos Gábor esztergom-budapesti segédpüspök az esztergomi bazilikában június 20-án ünnepi szentmise keretében pappá szentelte Gergely Péter és Nagy Kálmán diakónusokat, valamint diakónussá Gerhes Bence és Szigeti Zoltán papnövendékeket. Az alábbiakban a pappá szenteltek vallanak küldetésükről.

Közel Istenhez, közel az emberekhez

Gergely Péter: A családok pasztorációjára hív az Úr

Gergely Péterrel az első találkozásom egy biliárdasztal mellett történt, az esztergomi szemináriumban, még évekkel ezelőtt. A mostani beszélgetésünkre a Budapest-Albertfalvi Szent Mihály Plébániáról jött el, ahol diakónusi szolgálatát végzi. Kerékpárjával percre pontosan érkezett, arcán nyoma sem volt a sietségnek, nyugalom és derű sugárzott minden mondatából, szavából.

Péter Kispesten nőtt fel, hitét gyakorló családban. Hetedik osztálytól a Pannonhalmi Bencés Gimnázium diákja volt. A korai elszakadás az otthonától nem viselte meg különösebben, sőt, az első évek kifejezetten örömteliek voltak számára. Pannonhalma nemcsak tudást adott neki, hanem közösséget, példaképeket és egy olyan lelkeséget, amelyet ma is a magáénak vall.

Bár egy rövid ideig foglalkoztatta a szerzetesi élet gondolata is, végül másfelé vezetett az útja. Úgy érezte, nem egy adott területre vagy társadalmi csoporthoz szól a hivatása, hanem a plébániai hívek teljes közösségéhez. „A családok pasztorációjára hív az Úr” – mondja. Szívesen foglalkozik fiatalokkal,

de leginkább a hétköznapi plébániai szolgálat sokszínűsége vonzza.

Péter otthon érzi magát Albertfalván. Odahelyezésekor Erdő Péter bíboros „jól működő közösségként” írta le Gábel Henrik plébániáját, és ezt már Péter saját tapasztalatai is megerősítik. Két tapasztalt pap mellett szolgálhat itt, a hívek befogadóak, feladat pedig bőséggel akad: hitoktatás, keresztelesek, lelkipásztori jelenlét. „Nagyon jó ott lenni” – fogalmaz egyszerűen.

A hivatás felismeréséért és elfogadásáért ő is megküzdött. Gyermekkorában és fiatalsága idején újra és újra visszatért benne a papi pálya gondolata, de sokáig más lehetőségek is foglalkoztatták. Egy időben például tűzoltó szeretett volna lenni. Nem a kaland vagy a veszély vonzotta, hanem az a lehetőség, hogy közvetlen segítséget nyújthat másoknak. Eljutott egy tűzoltóaktanyába is, ahol testközelből ismerkedett meg a hivatással. A nehéz felszerelés, a sötét pincében végzett gyakorlat kijózanító tapasztalatot jelentett számára, de a szolgálat szeretete megmaradt benne.

Ez a vágy vezette később a pedagógusi pálya felé is. Az ELTE Tanító- és Óvóképző Karán végzett, tanító szakon, matematika műveltségterületen. A fiatal férfi külön-

leges helyzetben találta magát: a pannonhalmi fiúkollegium után itt szinte kizárólag lányok között tanult. Az egyetemi évekre örömmel emlékszik vissza. Szerette a tanítást, a közösséget és azt a lehetőséget, hogy fejleszthet másokat.

Közben tovább dolgozott benne a papi hivatás kérdése. Az egyetem utolsó évére azután a korábbi hullámzások elcsendesedtek. Elvégezte az Iránytű hivatástisztázó műhelyt, ahol más fiatalokkal együtt Isten akaratát kereste. Mire diplomát szerzett, a döntés is megszületett benne: jelentkezett a szemináriumba.

Az esztergomi évek mindenekelőtt Isten megismerésének idejét jelentették számára. Nemcsak a vele való személyes kapcsolatában mélyült el, hanem a hit teológiai és egyházi dimenzióiban is. Hálával beszél tanáiról és az ő teológiai szemléletükről. A közösség erejét különösen a nehézségek idején tapasztalta meg: a növendékek kölcsönösen segítettek egymást a személyes és lelki küzdelmekben.

Életének fontos fejezete a cserkészlet is. Kisgyermekként kapcsolódott be a mozgalmába, később minden vezetőképző fokozatot végigjárt, a felnőtt cserkészvezetők képzésében kiképzőként szolgált, sőt országos táborozási szakvezető-

ként mintegy tizenötezer cserkész éves táborozását segítette és koordinálta. A cserkészletben leginkább a közös munka és a közösségépítés ragadta meg. Az a tapasztalat, hogy különböző emberek a saját képességeik szerint tudnak hozzájárulni egy közös célhoz, ma is meghatározó számára.

Sportos emberként több területen kipróbálta magát: szertornázott, kravmagázott (ez egy izraeli önvédelmi sport), barlangászott, ma pedig elsősorban kerékpározik. A fiatalokkal azonban nem a sporton keresztül találja meg a kapcsolatot, hanem a hosszú évek alatt megszerzett pedagógiai és cserkészvezetői tapasztalatain keresztül.

Amikor arról kérdezem, mi vonzza leginkább a papságban, nem habozik: „Az, hogy közel lehetek Istenhez.” Fontos szempont számára emellett, hogy másokat is közelebb segíthet hozzá. Ebben mintha találkozna életének két nagy iránya: a tanítói és a lelkipásztor hivatása.

Papi jelmondatát *Szent János első leveléből* választotta: „Nézétek, milyen szeretettel van irántunk az Atya: Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk!” Ebben a mondatban egyszerre látja Isten szeretetének mélységét és a keresztyén közösség

valódi természetét. Nem pusztán emberek gyülekezete vagyunk, hanem ugyanannak az Atyának gyermekei, tehát tulajdonképpen rokoni kapcsolat van a közösség tagjai között – vallja.

Talán ez a gondolat foglalja össze leginkább, miért is tette meg azt az utat, amely Kispestről Pannonhalmán és a tanítóképzőn át a szemináriumig vezetett. Gergely Péter számára a papi hivatás nem elszakadás a világtól, hanem annak szolgálata: családok, fiatalok és közösségek között élve. Meggyőződése: az ember legmélyebb identitását adja, hogy Isten gyermeke.

Nagy Kálmán: „A Jóisten létezésére az egyik bizonyíték én vagyok”

„Nem az számít, hány éves az ember, hanem az, hogy igent tud-e mondani Isten hívására” – vallja Nagy Kálmán. Története nem a megszokott papi hivatástörténetek közé tartozik. Nem volt ott az oltár körül ministránsként, nem plébániai közösségekben szocializálódott, és nem is fiatal felnőttként kopogtatott be a szeminárium kapuján. Mire kimondta az igent Isten hívására, már évtizedes szakmai pálya állt mögötte, saját otthon, biztos egzisztencia és önálló felnőtt élet.

Budapest XVIII. kerületben nőtt fel, vallásos családban, de a kom-

csendes bizonyosság. Úgy érezte, valaki vezeti az életét. Nem tudta megnevezni ezt a jelenlétet, de visszatekintve úgy látja: Isten ott volt mellette.

Felnőttként a számítástechnika világában találta meg a munkáját. A személyi számítógépek magyarországi térhódításának kezdetén kapcsolódott be a szakmába, rendszergazdaként és programozóként dolgozott hosszú éveken át. Volt időszak, amikor elege lett a monitorok és a gépek világából, ezért teljesen más területre váltott: egy takarítócéghez került csoportvezetőnek. „Megtanultam teherautót vezetni, intéztem az anyagbeszerzést, irányítottam a dolgozókat a betanítástól az elbocsátásig. Megismertem a közösségvezetést” – írja le ennek az öt évnek a tapasztalatait. Később ismét visszatért az informatikához, és egy általános iskola rendszergazdája lett – éppen abban az intézményben, ahol egykor maga is diák volt.

Rendezett és kívülről nézve sikeres életet élt, ám a hit még mindig nem töltött be központi szerepet a mindennapjaiban. A fordulat 2017-ben következett be. Édesapja váratlan halála mélyen megrendítette. „Másnap ott voltam a templomban, vigaszért mentem, és egy nagyon jó közösséget találtam.” A budapest-havannatelepi Szent László-plébánia közössége

szemináriumban a rektor béralt meg, külön bíborosi engedéllyel.”

„A Jóisten létezésére az egyik bizonyíték én vagyok – mondja mosolyogva. – Mert aki korábban nem mert mások előtt beszélni, ma több száz ember elé is kiáll.” Amikor először kérték, hogy olvasson fel a misén, napokig készült, megtanulta a szöveget, hogy véletlenül se hibázzon. Ma tanúságtételeket tart

kegyelmeket is. A különbséget nem akadályként, hanem ajándékként élte meg. A fiatalok között maga is fiatalabbnak érezte magát, miközben élettapasztalatával sokszor támasza lehetett társainak.

A papi szolgálatból leginkább az emberekkel való találkozások vonzzák. Különösen közel állnak hozzá az idősek. Már gyermekként is könnyebben megtalálta a

Nagy Kálmán

és prédikál, azt a bizonyosságot éli meg, hogy Isten alkalmassá tette a megszólalásra.

A hivatás gondolata lassan érkezett meg hozzá, hosszú belső küzdelem, vívódás előzte meg ezt. A biztos munkahely, a saját lakás, addigi életének megszokott keretei marasztalták. Sokáig nem volt biztos abban, hogy mindezt valóban maga mögött kell-e hagynia közel ötvenévesen.

Imádkozott, kérdezett, tanácsot kért papoktól. S újra és újra ugyanabba az irányba mutatott minden válasz. Végül megszületett benne az igen. „Amikor meghoztam a döntést, egyszerűen béke lett bennem” – emlékszik vissza.

„A szemináriumban vért izadtam, de élveztem az ott töltött idő minden percét” – mondja. Az évfolyamtársai akár a gyermekei is lehettek volna, és harminc év kihagyás után kellett újra iskolapadba ülnie. Míg a fiatalabbak néhány nap alatt elsajátítottak egy-egy anyag-részt, addig neki gyakran hetekre volt szüksége ehhez. „Ameddig a kötelezettségeimmel nem vagyok kész, addig nem tudom elengedni magam. Így amikor a társaim kirándulni hívtak, maradtam tanulni. Sajnos sok mindenből kimaradtam emiatt” – emlékszik vissza.

Élete azt mutatja, hogy akit Isten meghív, annak megadja a szükséges

hangot az idősebbekkel. A kórházi és időotthoni gyakorlatok során mindig a legnehezebb eseteket választotta: a magányos, beteg vagy demenciával küzdő embereket. Nem a látványos eredmények érdeklik, hanem a csendes jelenlét. Egy kilencvenhat éves, demens asszony emléke különösen fontos számára. Többszöri látogatás után az idős nő egyszer csak megismerte, és megkérdezte: „Atya, maga már volt nálunk, ugye?” „Nekem ez óriási ajándék volt – mondja. – Mert azt jelentette, hogy valamit mégis sikerült átadnom.”

Papi jelmondatául egy zsol-társort választott: „Az élet útját mutatod nekem, örömmel töltesz el színed előtt.” „Szívemből szól a zsoltaáros. Amióta meghoztam a döntést, és ráléptem erre az útra, azt érzem, hogy igazán élek, hogy megvan a helyem. És igazából ez az, ami számít.”

Nagy Kálmán története nem a későn jött döntésről szól, hanem arról, hogy Isten ideje nem mindig azonos az ember idejével. Van, akit gyermekkorában szólít meg, és van, akit évtizedekkel később. A lényeg nem az, hogy mikor érkezik a hívás, hanem hogy megszületik-e rá a válasz. Ő pedig végül kimondta az igent.

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

Gergely Péter

munista időszakban a hit gyakorlása nem lehetett a mindennapok természetes része. Bár gyermekként megkeresztelték, hittanra nem járt, elsőáldozó sem lett. A templom inkább a nagyszülőknél töltött nyarak emlékéhez kapcsolódott, ám a vasárnapi mise ekkor sokszor még inkább csak a játék végét jelentette számára. Mégis volt benne valami

azonnal befogadta. Kálmán eljárt a vasárnapi misékre, majd egyre mélyebben kezdett érdeklődni a hit iránt. Mély vágy vezette: eljárt a katekumenekhez, a felnőtt hittanra, sőt még a nyugdíjas hittanórákra is. 2019-ben volt az elsőáldozása, a béralkozás a covid-járvány miatt akkor elmaradt. „Azon kevesek tartozom, akiket a

Hittel, kitartással, kerékpárral

Boldog Bódi Mária
Magdolna-ereklyét
kapott a budai
irgalmasrendi kápolna

Ünnepi vesperásra gyűltek össze a fiatalok és az idősebb zarándokok június 15-én este a Betegápoló Irgalmasrend budai Szent István-kápolnájában, hogy közösen adjanak hálát Boldog Bódi Mária Magdolna példájáért, valamint részt vegyenek az ünnepi eseményen, amelyen Udvardy György veszprémi érsek elhelyezte a boldog ereklyéjét a Magdit ábrázoló festmény keretében.

Az ünnepséggel létrejött Budapesten a „Tekerj Magdival” kerékpáros mozgalom első fővárosi találkozási pontja is. Ezúttal is két keréken érkeztek ide a zarándokok, akik a Budapest-Farkasréti Mindenszentek Plébániáról indultak el Écsy Gábor atya áldásával.

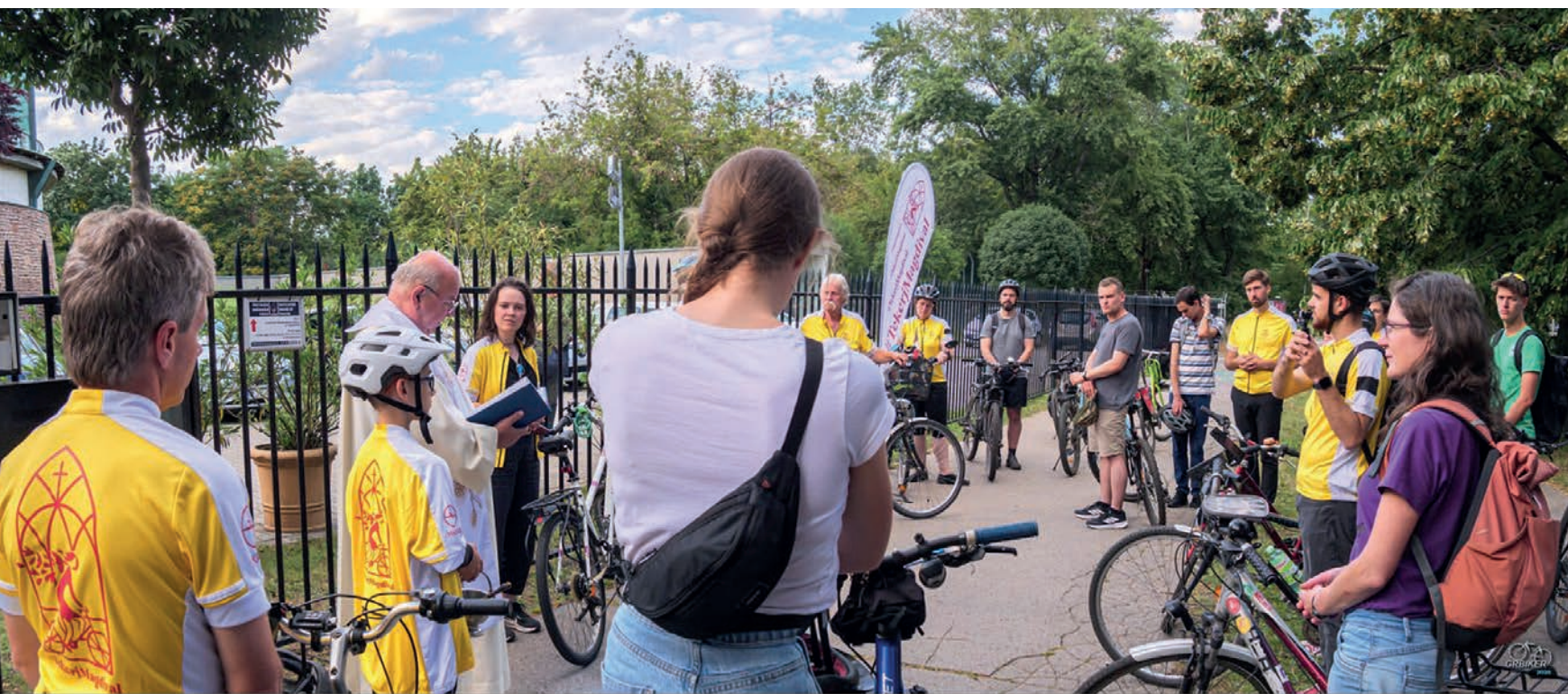

A vesperás előtt Unger Kornél OH alperjel köszöntötte a jelenlévőket. Beszédében hangsúlyozta: nagy kegyelem, hogy kápolnájukban köszönhetik Boldog Bódi Mária Magdolna ereklyéjét, akinek élete a Krisztus iránti hűség, a tiszta szív és a hitből fakadó bátorság ragyogó példája a mai ember számára is.

Az est folyamán tanúságot tett Tóth Bercel akrobatikus-kosárlabda-világkupagyőztes fiatal, aki személyes történetén keresztül beszélt a hit, a kitartás és az Istennel való kapcsolat jelentőségéről.

Köszöntőjében Udvardy György érsek örömét fejezte ki, hogy Boldog Bódi Mária Magdolna tisztelete ilyen gyorsan és természetes módon terjed a fiatalok körében. Külön megköszönte a „Tekerj Magdival” közösség kezdeményezését, amely a kerékpározás szeretetén keresztül segít közelebb vinni a fiatalokat Krisztushoz és Magdi példájához.

„Mi volt Boldog Bódi Mária Magdolna titka? Nem más, mint Jézus Krisztus feltámadása. Az a hit, hogy Krisztus él. Ez adott neki erőt a mindennapok szolgálatához, az Eucharisz-

tiából táplálkozó élethez, a szeretet kreatív megéléséhez és végső tanúságtételéhez is” – hangsúlyozta a főpásztor. Hozzátette: Magdi életének ereje nem egyetlen hősi pillanatban mutatkozott meg, hanem a mindennapokban: az imádságban, a szolgálatban, a természet szeretetében, a közösség építésében és a Krisztus mellett újra és újra meghozott döntésekben.

A vesperás csúcspontjaként az érsek elhelyezte az ereklyét a Boldog Mária Magdolnát ábrázoló festményben, amelyet Atlasz Gábor festőművész alkotott. Az új kép előtt ezentúl állandó imádságos helyre találhatnak a fővárosban azok, akik Magdi közbenjárását kérik.

A szertartás végén Unger Kornél testvér köszönetet mondott mindazoknak, akik közreműködtek az ünnep megszervezésében. Külön kiemelte Udvardy György érseket, Rudolf Knopp provinciális atyát, a Harmonia Salutis kórust, Atlasz Gábor festőművészt, valamint a „Tekerj Magdival” közösség fiatal zárandokait.

Brunner Róbert, a kerékpáros mozgalom vezetője elmondta, azt szeretnék, hogy a budai kápolna ne csupán emlékhely legyen, hanem találkozási pont a kerékpáros zárandokok és a

fiatalok számára. „Célunk, hogy ebben a zajos, rohanó városban legyen egy olyan lelki oázis, ahová érdemes betérni, ahol kikapcsolódni, imádkozni, feltöltődni lehet, és közösségre találni” – fogalmazott.

A szervezők tájékoztatást adtak arról is, hogy formálódik egy, Boldog Bódi Mária Magdolna életének fontos helyszíneit összekötő új tematikus kerékpáros zárandokút a Balaton-felvidéken, amely a jövőben az egyéni és a közösségi zárandoklatokra is lehetőséget ad majd. Az este agapéval zárult, ahol a résztvevők személyesen is találkozhattak a „Tekerj Magdival” közösség tagjaival.

„Jézus Krisztus él” – ez volt Boldog Bódi Mária Magdolna életének titka. És ez az a titok, amely ma is képes közösséget teremteni, reményt adni, és új utakra indítani bennünket. Koncz Asztrik OH, a budapesti irgalmasrendi közösség perjele elmondta: a Betegápoló Irgalmasrendnél már jóval a boldoggá avatás előtt figyelemmel kísérték Bódi Mária Magdolna életét. Különösen fontos volt számukra, hogy a rend budai központjában is legyen egy olyan hely, ahol a hívek találkozhatnak Magdi örökségével, kérhetik közbenjárását és megismerhetik életpéldáját. Ennek jegyében kért

ereklyét Udvardy György érsektől, és bízta meg Atlasz Gábor festőművészt egy Magdit ábrázoló kép elkészítésével. Kezdetben úgy gondolták, két hagyományos attribútum szerepelhetne a festményen: a lilium, amely a tisztaságot jelképezi, illetve a pálmaág, amely a vértanúság ősi keresztény szimbóluma. A tervezés során azonban Asztrik testvér beszélgetett Brunner Róberttel, a „Tekerj Magdival” zárandoklatok egyik fő koordinátorával, és ekkor vált egyértelművé számukra, hogy a kerékpár sem hiányozhat az ábrázolásról. Hiszen ez a jelkép talán minden másnál közelebb hozza Magdi alakját a mai emberekhez, különösen a fiatalokhoz.

Az ereklyét magába foglaló kép méltó elhelyezéséről is gondoskodtak. Törésálló üveggel védett helyet alakítottak ki számára a kápolnában, ahová a hívek reggeltől sötétedésig betérhetnek imádkozni. Az ereklye kapszuláját Gelley Kristóf ötvösmester készítette, ugyanaz a művész, aki a boldoggá avatás liturgikus kegytárgyainak megalkotásában is közreműködött.

Forrás: Veszprémi Főegyházmegye

Fotó: Gieszer Richárd;

Veszprémi Főegyházmegye

Várják az érdeklődőket az októberi családkongresszusra, Vácon

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Családbizottságának szervezésében október 15. és 17. között rendezik meg a 31. Családkongresszust Vácon, a PüspökVác épületében, „Egy test – Érted adatik” – Házasság és Eucharisztia címmel. Mottó: „És a kettő egy test lesz, én Krisztusra és az Egyházra vonatkoztatom.” (Ef 5,31–32)

Mit jelent ma ajándékká tenni magunkat? Lehet-e a szeretet egyszerre ünnep és hétköznapi szolgál-

Az idei találkozó a szakmai tartalmakon kívül hitbéli gyarapodásra, lelki feltöltődésre is hív

Ízelítő a programból

Papp Miklós: A szentségek családi dimenziója

Mitől több a szentségi házasság, mint egy jól sikerült emberi kapcsolat? Hogyan válik a kegyelem a mindennapok erőforrásává? „A szentségi házasság nem egyszerűen polgári házasság egy kis szentelt vízzel, hanem egészen más. A szentségből él.” (Papp Miklós)

Szabó Tamás: Az egység szentsége, a szentségek egysége

Lehetséges-e új szemmel tekinteni a szentségekre és a családpszichológiára? Mit jelent ma Krisztus újjáteremtő jelenléte családjainkban? „Egyfajta újragondolásra van szükségünk a szentségek és

a családpszichológia kapcsán is. (...) Hiszem, hogy a szentségek a Krisztusban újjáteremtett világ eszközei.” (Szabó Tamás)

További programok:

A Lélekben való beszélgetés elmélete és gyakorlata, családcsoport-vezetők képzése, könyvbemutató, kiállítás.

„És ami a programajánlóban nem szerepel: találkozások régi és új ismerősökkel. Jó beszélgetések finom falatok mellett, inspiráló gondolatok és az a bizonyos többlet, amit csak a személyes jelenlét tud megadni. Szeretettel várunk Vácon, hogy kilépjünk, megálljunk, együtt gondolkodjunk, imádkozzunk, tanuljunk és töltekezzünk” – írják a szervezők.

Házasság és Eucharisztia

lat? Tekinthezünk-e a szentségekre úgy, mint mindennapjaink táplálékforrására? Hogyan hallhatjuk meg egymást és a Szentlelket egyszerre? Ezeket a kérdéseket járják körül a 31. Családkongresszuson, amelyre szeretettel várják az egyházmegyéik családreferenseit, a családpszichológiában szolgálókat és minden érdeklődőt. A programra regisztrálni kell.

gondolatébresztő előadásokkal, tanúságtételekkel, imádsággal, zenével. A házizagda idén is Marton Zsolt váci főpásztor, az MKPK családreferens püspöke lesz. A szentmisét Bábel Balázs kalocsai-kecskeméti érsek mutatja be.

Forrás és fotó:

MKPK Családbizottsága

XIV. Leó pápa első enciklikájának mérlege (4. rész)

Az alábbiakban Patsch Ferenc SJ, a Pápai Gergely Egyetem professzora elemző írásának befejező részét közöljük.

Befejezésül XIV. Leó egy francia teológust, Pierre de Bérulle-t idézi: keresztényként olyan Istenben hiszünk, és olyan Istent imádunk, aki „egy jászolban születik, (...) aki Júdeában élt és utazott, (...) aki a kereszten halt meg, egy halott Istent, aki a sírban fekszik”. Arra vagyunk meghívva, hogy ehhez az isteni cselekvésmódhoz hasonuljunk, amely az emberiség jövőjének mércéje. Ahogy ő közel került hozzánk, úgy tudunk mi is közel kerülni egymáshoz, megosztva a világ terhet, belülről változtatva meg kapcsolatainkat. „Ó milyen csoda (...) az ember Isten, és ez az Isten Ember, aki végighalad ezeken a fokozatokon, elviseli mindezeket az állapotokat, és megnevesíti, megszenteli, és megisteníti azokat önmagában!” „Az isteni szeretet az, amely megmenti az embert, az a szeretet, amely leszáll egészen történelmének legmélyebb pontjára, és megújítja azt” (MH 232).

Valódi (spirituális) újdonsága: „Amint azt ezen elmélkedés elején írtam (217), ma az építésünk alapját az Istennel való kapcsolat kell hogy képezze, szabályát az emberi korlátozottság elfogadása mint természetes és pozitív valóság, stílusát pedig a felelősségteljes együttműködés és az evangéliumi nyelv. Az út végén a szeretet civilizációjának terve világosabban körvonalazódik, és a munkálatok már elkezdődtek, köszönhetően főleg a sok élő kőnek, amelyek szilárdan Krisztushoz, a sarokköhöz kapcsolódnak (vö. 1Pt 2,4–6).” (MH 236)

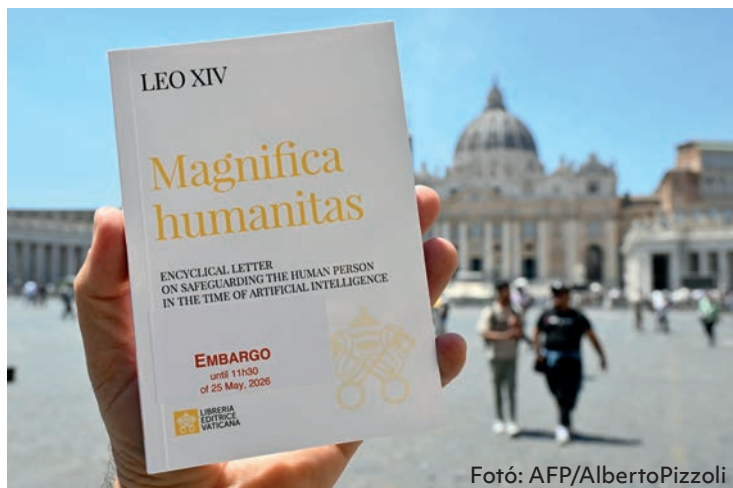
Enciklikája végén Leó pápa viszsztatér a bevezetésben említett Nehemiás próféta képéhez. „Nehemiás meghallja a sebesült város kiáltását, e fájdalomt imába viszi, Isten előtt mérlegel, segítséget kér, engedélyt kap az elindulásra, megszervezi a munkát, szembesül belső és külső ellenállással, és tégláról téglára a néppel együtt újjáépíti Jeruzsálem falait.” Ez lehet a mi hivatásunk is a

„digitális forradalom”, korunk nagy változásai idején. Arra vagyunk meghívva, hogy ne csupán szemlélői legyünk a társadalmi és kulturális eseményeknek, ne egyszerűen csak kommentáljuk a romokat, hanem vegyünk részt történelmi jelentőségű építkezésekben: alkossunk kutatólaboratóriumokat, technológiai vállalkozásokat, iskolákat, médiát, intézményeket és helyi közösségeket, amelyek képesek helyreállítani azt, ami összeomlott, és megvédeni azt, ami veszélynek van kitéve. Nehemiáshoz hasonlóan mi is cselekvésre vagyunk meghívva, hogy az emberek városa élhetőbbé váljon, annak ellenére, hogy látszólag olykor a „technokrata logika” és a részérdek érvényesül (vö. MH 241).

Értékelő megjegyzések

Filozófiai szempontból üdvözlendő, hogy Leó pápa enciklikája nem használja többé a mesterséges intelligenciára – és általában a technikára – az „eszköz” kifejezést. (Nota bene: Ferenc pápa beszédeiben és más dokumentumaiban még rendre „eszközként” hivatkozik rá.) Hiszen jóval többről van szó, mint egyszerű eszközről! Ha a mesterséges intelligencia képes befolyásolni a világlátásunkat és megváltoztatni a mentalitásunkat, akkor mintegy magát a létünket is befolyásolja, helyesebb tehát „paradigmának”, „rendszernek” vagy „modellnek” nevezni.

Egy további (formai, bár nem elhanyagolható) különbség Ferenc pápa tanítóhivatalához képest, hogy Leó pápa első enciklikájában főként csak pápa elődeinek írásaira hivatkozik. Ferenc pápa jelentős újdonsága volt, hogy az általa közreadott dokumentumok lábjegyzetei az egész világ püspöki konferenciáinak irataiból idéztek, a *Magnifica humanitas* azonban csak egyetlen helyen (a 169. lábjegyzetben) idéz ilyen forrást, s az is az Egyesült Államok Püspöki Konferenciájának egyik dokumentuma. Mindebből persze nem szabad túlságosan messzemenő következtetéseket levonnunk: az Egyház globális (és

Fotó: AFP/AlbertoPizzoli

sokszínű, plurális) fordulata előttihez aligha lehet többé visszatérni. Az egysíkúságot alighanem inkább a témaválasztás indokolja: az, hogy nem kapnak hangot a világegyház más szegleteiből érkező vélemények, mert a mesterséges intelligenciához és annak jövőnk alakító hatásához egyelőre legjobban az Egyesült Államokban értenek.

Más szempontból azonban az új enciklika nagyon is Ferenc pápa gondolati hagyományainak folytatója. Rendre megismétli például legjellemzőbb témáit, így előkerül a „szinodalitás” (MH 10; 42; 86; 88); a teremtett és a világban tapasztalható dolgok „kölcsonös összefüggése” (*interdipendenza*) (MH 61); továbbá a kultúrák találkozásának „sokszínű harmóniája” (*pluriforme armonia*) (MH 62). Részletesen kitér továbbá a „technokrata paradigma” kritikájára (MH 43; 92–93; 106; 112; 172; 185; 241); hangsúlyozza a szegények szerepét (MH 14; 16; 35; 38; 40; 42–43; 67; 77–78; 89; 149; 158; 204; 227; 239), valamint a „közös otthonunk védelmének” (*cura della Casa comune*) fontosságát (MH 9; 14; 43; 67; 83–85; 93; 101; 110; 226; 237); végül megismétli egyik jellemző megfogalmazását is („senki sem üdvözlül egyedül” (MH 73), és magáévá teszi az „integráns” emberi fejlődés (nr. 82–85) programját is – és a sor még hosszan folytatható volna.

Egy enciklika – legyen bármilyen terjedelmes is – természetesen nem elégíthet ki minden igényt; elkerülhetetlenül maradnak benne fehér foltok és hiányosságok. A *Magnifica humanitas* például mintha nem helyezne elég nagy hangsúlyt az ima és a spiritualitás fontosságára. (A téma csak néhány alkalommal és szinte mellékesen kerül elő. Az imáról: vö. nr. 148; 228; 241; 243–245; a „spiritualitásról”: nr. 234; 236.)

Am ne legyünk telhetetlenek! A ki-egyensúlyozott és részletes teológiai eszmefuttatások, a politikai témák iránti érzékenység és korunk leg-sürgetőbb (gazdasági, geopolitikai és más) problémáira adott proaktív, evangéliumi válasza kárpótol az esetleges hiányosságokért.

Végezetül legyen szabad megosztanom egy személyes benyomást és egy reményt is. Az enciklikát végigolvasva valamiféle jó érzés és belső megelégedettség kerített hatalmába. Lelkesítő dolog egy olyan Egyházhhoz tartozni, amely világunk mai helyzetének ilyen minőségű elemzését képes nyújtani. Nem véletlen, hogy ekkora érdeklődés mutatkozik iránta világszerte: útmutatást találnak benne nemcsak ortodox és protestáns testvéreink, de a jóindulatú és az emberiség jövőjéért aggódó nem keresztények is. A mesterséges intelligenciáról szóló korábbi tanítóhivatali megnyilvánulásokkal ellentétben (vö. *Antiqua et nova*, 2025) ez a dokumentum nem vádolható azzal, hogy alábecsüli a veszélyt. Am nem is merül ki a világ elítélésében. Inkább a kor ütőerén tartja a kezét, és pozitív (proaktív) választ ad a jelen kihívásaira. (Nota bene, Leó pápa már a dokumentum bemutatásakor mondott beszéde első percében is „a pillanat súlyosságát” [*the gravity of the moment*] hangsúlyozta, és „az emberiség jövőjéről” [*future of humanity*] beszélt!

XIV. Leó *Magnifica humanitas* kezdetű enciklikája – miként annak idején Ferenc pápa *Laudato si'* (2015) című szövege is – jó szívvel ajánlható az érdeklődők és a szakemberek figyelmébe. Politikusok is lebilincselőnek fogják találni. Korunk olyan evangéliumi olvasatát adja, amely joggal számíthat globális recepcióra. Isten országának terjedését szolgálja majd.

Nem magányos versenyfutás...

Hálaadó szentmisével zárták a tanévet a pécsi hitoktatók

A Pécsi Egyházmegye területén működő oktatási-nevelési intézményekben, valamint plébániákon szolgáló katekéták hálaadó szentmisén mondtak köszönetet Istennek június 13-án a pécsi székesegyházban ünnepelt Te Deum-szentmisén. Négy hitoktató munkáját Dulánszky-díjjal ismerték el.

Az élet, a hitoktatók küldetése nem magányos versenyfutás, hanem közösségi szolgálat, melynek középpontjában az emberi méltóság és Isten minden emberre kiterjedő álma, valamint a katekéták Krisztustól kapott meghívása és a hálás szívvel végzett szolgálat áll – hangzott el Felföldi László pécsi megyéspüspök szentbeszédében.

A főpásztor kiemelte: a hitoktatás lényege a Krisztus számára oly fontos emberi szívek sorsának alakítása, amihez a reményt és az alapot az Egyház jelenti. A keresztyén szeretet valósága abban mutatkozik meg, amit egymásért teszünk, hiszen csak Isten szeretetének fényében érthetjük meg, mi a szándéka az életünkkel. A hitoktatók tevékenysége az emberi méltóság szolgálatában áll. Ehhez azonban elengedhetetlen az élő, személyes kapcsolat Krisztussal, a helyi egyházközséggel és magukkal a tanítványokkal – szögezte le Felföldi László.

Beszédében a főpásztor kifejezte örömét, hogy a Pécsi Egyházmegye katekétái szívesen megosztják egymással szakmai kincseiket, mindennapi gondjaikat és sikereiket, s ez megerősíti a közösséget, melynek igazi erejét a mély emberi kapcsolatok adják. Ez szolgálja a napjainkban szükséges megújulást is. „Nem azért kell megújulnunk, mert valamit rosszul csináltunk, hanem azért, mert ez minden emberi élet, család és természetes közösség belső valósága – hangsúlyozta a megyéspüspök. – Olyan ez, mint a szőlőtő, amelyet minden tavasszal meg kell metszeni.”

A liturgiát követően átadták a Dulánszky Nándor néhai pécsi püspök emlékére alapított elismerést. A Dulánszky-díjat az a köztisztelő álló katekétá kaphatja meg, aki hitelesen képviseli a katolikus nevelés ügyét, környezete által elismert személyiség, kiváló szakmai felkészültségű, példaadó emberi magatartás, hivatástudat, gyermekszertet jellemzi, eredményes a hitoktatásban, a nevelésben, a katolikus hitoktatás ügyét az oktatás keretein túlmutatóan szolgálja, és tevékeny részt vállal az Egyház életében.

Bazsik Ferenc Sándornét és Kerner Klárát nyugállományba vonulása alkalmából köszöntötték, megköszönve hitoktatói szolgálatukat.

Forrás és fotó: Pécsi Egyházmegye

Erdő Péter bíboros, prímás fogadta Magyar Péter miniszterelnököt

A budapesti Prímási Palotában fogadta június 16-án Erdő Péter bíboros, prímás Magyar Péter miniszterelnököt – tájékoztattott az Esztergom-Buda-

pesti Főegyházmegye a közösségi oldalán.

A megbeszélés központi témája a miniszterelnök közeljövőben esedékes vatikáni látogatásának előkészítése volt, amelynek során XIV. Leó pápával találkozhat majd.

A találkozó a párbeszéd, a kölcsönös tisztelet és a közös felelősségvállalás jegyében zajlott – hangsúlyozza a főegyházmegye híradása.

**Forrás: Esztergom-Budapesti Főegyházmegye
Fotó: Gyarmati Krisztián/
Esztergom-Budapesti Főegyházmegye**

Gyémántmiséjét ünnepelte Diós István

A budapesti Egyetemi (Kisboldogasszony-) templom közössége és a központi szeminárium előjárói és papjai körében ünnepelte pappá szentelésének 60. évfordulóját Diós István, a szeminárium Pálos Könyvtárának vezetője – tájékoztatta szerkesztőségünket Martos Levente Balázs esztergom-budapesti segédpüspök, a Központi Papnevelő Intézet rektora.

A szentmise kezdetén Martos Levente Balázs köszöntötte a gyémántmisés papot. Kiemelte állhatatosságát, mindennapi hűségét a szentmise bemutatásában és a felkészülésben. „Azért vagyunk itt, hogy veled együtt imádkozunk, és megköszönjük, hogy több mint öt évtizede nevelője lettél a papnövendékeknek. Évtizedeken át tolmácsoltad a pápák üzenetét, őre lettél a könyvtárnak, atyja vagy a híveknek.”

Diós István atya homíliájában elmondta, mire a pap gyémántmisés lesz, megerősödik benne a *confiteor* személyes bűnbánata,

a *confessio* hitvallása, amellyel Isten tetteit sorolja, s végül az áldás, amellyel másokért fohászkodik, köztük azokért a társakért, akikkel valaha együtt kezdte meg papi szolgálatát – mondta a saját életére utalva a jubiláns.

Diós István 1943-ban született Szombathelyen. 1966. június 19-én Győrben szentelték pappá. 1973-tól a Központi Papnevelő Intézet prefektusa. Ez utóbbi minőségében kezdte meg a Pálos Könyvtár gondozását, amelyet prefektusi megbízatásának lejártát után is folytatott. Az 1991-es pápalátogatás előkészületeinek koordinátora, majd mintegy három évtizeden át a pápai megnyilatkozások fordítója. Irányításával készült el 1980-tól a Magyar Katolikus Lexikon.

Fotó: MLB

A papsághoz bizony kedv is kell

Beszélgetés
a hatvanéves
Berta Tibor tábori
püspökkel

Meg kell próbálni Isten tekintetével nézni az embereket és a világot, vallja Berta Tibor dandártábornok, katolikus tábori püspök. Azt is hozzáteszi: ez nem könnyű feladat, hiszen legfeljebb törekedni tudunk erre. Isten ugyanis ugyanazzal a szeretettel tekint a legelvetemültebb emberre, mint a legerényesebbre. Berta Tibor püspökkel hatvanadik születésnapja, pappá szentelésének harmincötödik, valamint püspöki szolgálatának ötödik évfordulója alkalmából beszélgettünk.

– Június 19-én tölti be a hatvanadik életévét. 1991-ben szentelték pappá, 2021-ben pedig püspökké. Ha visszatekint az eltelt évtizedekre, hogyan látja a hivatástörténetét? Volt pap a családjában, vagy „isteni hívásra” született meg a döntés, hogy a tábori lelkészséget választja?

– Bár nagyon kiváló gyermekkori plébánosom volt, akadt egy pap rokonunk is, aki nagy hatással volt rám. Őt még Mindszenty József szentelte Veszprémben. Amikor a nyilasok letartóztatták a püspököt, ő is ott volt a veszprémi fogházban, majd Sopronkőhidára, onnan Sopronba került vele. Később számos helyen szolgált, végül élete alkonyán Balatonbényben volt plébános. Gyermekként gyakran találkoztam vele, rengeteg történetet hallottam tőle. Emiatt korán ébredezett bennem a vágy a papság iránt, de aztán idővel – sok minden más mellett – erdőmérnök akartam lenni. Végül az érettségi előtt kaptam egy nagyobb indíttatást.

De nem rendkívüli jelek, inkább a kamasz- és ifjúkor embert próbáló bukdácsolásának helyzeteiből való sajátos szabadulások – amelyeket később is megannyiszor meg tudtam tapasztalni – vittek arra, hogy ezen az úton próbáljak elindulni. Egykori spirituálisunk, Gaál Endre mondta mindig, hogy a papsághoz bizony kedv is kell. Ez nagyon fontos megállapítás, sokszor eszembe jut. Persze a kérdés ezután is hullámozott még bennem: induljak, ne induljak, menjek, ne menjek? Nem volt egyszerű döntés.

Az esztergomi Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium (a mai Szent Antal Esztergomi

Ferences Gimnázium és Kollégium – a szerk.) mindenesetre nagyon jó hatással volt rám. Bár ferences szerzetes sohasem szerettem volna lenni, az esztergomi évek meghatározónak bizonyultak. Másodikosok voltunk, amikor Barsi Balázs atya hazatért Franciaországból. Szombatonként bűnbánati liturgiákat tartott, elmélkedéseit pedig stencilezett lapokon osztotta ki nekünk. Így nemcsak hallottuk, hanem olvashattuk is a tanítást. Sok ilyen lapot a mai napig őrzök, s bár az idő nyomot hagyott rajtuk, a tartalmuk ma is érvényes.

– Igaz, hogy gyermekként nem a ministránsok megszokott útját járta?

– Valóban keveset ministráltam, inkább felolvastam a szentmisén. Ez külön procedúrát jelentett, mert gyerekkoromban ért egy trauma, ami után dadogni kezdtem. Görcsös dadogás volt ez, bizonyos hangokkal kezdődő szavakat csak nagy nehézségek árán tudtam kimondani.

– Meddig tartott ez az időszak?

– Édesanyám a szülővárosomtól, Kaposvártól Budapestig számos specialistaéhoz elvitt, de közben a körzeti orvosunk mindig azt mondta: „Terike, ha sok fölösleges pénzük van, vigyék csak orvoshoz a gyereket, de higgye el, ez magától is el fog múlni.” Az o betűvel sokáig meggyűlt a bajom. Előfordult, hogy a templomi ambónál állva hosszú másodpercekig nem tudtam megszólalni, amikor például az következett volna, hogy Olvasmány a *Teremtés könyvéből*. Mindezzel együtt nem hagytam abba a felolvasást; ezen ma is csodálkozom. Ezzel a batyuval kerültem a ferences gimnáziumba, tizennégy évesen. Kezdetben nehéz volt megszokni az új közeget, mégis nagyszerű élményt jelentett: az egész ország összeért ott. Győrtől Szegedig, a fővárostól a kis falvakig mindenholnan érkeztek fiúk, így megismertük

Magyarország sokszínűségét. Az érettségi előtt döntöttem el, hogy megpróbálom a szemináriumot; a veszprémi püspökségre, a felvételi beszélgetésre a plébánosom és az említett pap rokonunk kísért el.

– Később mennyire volt nehéz összeegyeztetnie a papi hivatást a katonai tisztséggel?

– Valójában az, hogy ide kerültem, nem az intézményhez, hanem egy konkrét személyhez kapcsolódik: Ladocsi Gáspárhoz (nyugállományú vezérőrnagy, emeritus esztergom-budapesti segédpüspök, 1994 és 2001 között tábori püspök – a szerk.). Tanárom volt Esztergomban, és amikor Marcali után már Kaposváron voltam káplán, azzal keresett meg: vállalnám-e, hogy a titkára legyek a tábori püspökségen.

Nézze, magamtól biztosan nem jelentkeztem volna katonalelkésznek. Marcaliban töltöttem a sorkatonai szolgálatomat, ami nem igazán volt kellemes időszak, bár a ferences gimnázium zárt, karakterisztikus és szabályozott fiúintézeti légköre után a katonaság nem ért váratlanul. De nem vágytam vissza. Gyerekkoromból is csak annyi „katonaélményem” volt az indiános játékokon túl, hogy a pap rokonunktól kaptam egyszer egy játék harckocsit, amivel eljátszogatam, amíg össze nem tört. Eleinte kizárólag a Gáspár püspök iránti tiszteletből vállaltam a feladatot, de aztán menet közben mélyen megszerettem a katonákkal való törődést. Míg a civil egyházközösségekben a templomi közösség gerincét többnyire hölgyek adják, itt egy sajátos, kifejezetten férfias lelkipásztorkodást végezhetünk. Jókat mosolygok magamban, amikor mostanában a férfiakkal való lelkipásztori törődést egyfajta újdonságként mutatják be.

Az indulás azonban nemcsak személyes, hanem történelmi léptékkal is nehéz volt. Amikor 1994-ben elkezdtük a munkát, a rendszerváltoztatás még közeli valóságnak számított. Egy

olyan országban és közegben voltunk kénytelenek elindulni, amely korábban papok bebörtönzésével, a szerzetesrendek feloszlásával üldözte az Egyházat, később pedig „finomabb” eszközökkel igyekezett ellehetetleníteni és térdre kényszeríteni. Nem sokkal azután, hogy az Apostoli Szentszék megalapította a Katonai Ordinariátust, egy kormányváltás miatt az építkezés azonnal megtorpant. Végül csak '94 őszére rendeződtek valamiképpen a sorok, és indulhatott el érdemben ez a küldetés.

– Az általános paphiány fényében különösen örömteli, hogy nemrég a budapest-tiszti-szélelepi Magyarok Nagyszombatja-plébániatemplomban pappá szentelte Woditsch Péter tartalékos hadnagyot. Mit jelent egy fiatal katonalelkész szolgálatba állása?

– Péter szentelése valóban óriási öröm számunkra, de a praktikus szempontok sem elhanyagolhatók: egy új katonalelkéssel gyarapodtunk, ami nagy segítséget jelent. Ő eddig is a közösségünkhöz tartozott, mostantól azonban már papként erősíti azt. Fiatalos lendülete külön értéket ad a szolgálatnak.

A bővülés a Katonai Ordinariátus számára is fontos. Van egy másodéves kispapunk is, akinek ez a szentelés bátorítást jelenthet: lát maga előtt egy testvért, aki eljutott a papságig. Egy új lelkipásztor megjelenése mindig kiemelt pillanat az Egyház életében.

– Ferenc pápa gyakran buzdította az Egyházat, hogy menjen ki a perifériákra. A tábori lelkészek olyan embereket is elérnek a laktanyákban vagy a missziókban, akik talán soha nem lépnének be egy plébániatemplomba. Hogyan lehet megszólítani a mai honvédeket?

– Az elmúlt harminc évben nagy átalakuláson ment keresztül a honvédség, nemzedékek váltották egymást. 1994-ben még vastag falakba ütköztünk. Ideális elképzelés volt a tábori püspökség és a katonalelkészi szolgálat létrehozása, de hamar kiderült, hogy a lelkipásztorkodást itt nem lehet ugyanúgy végezni, mint egy plébánián. Nem voltak meg azok az intézményes keretek sem, amelyek egy egyházközségben természetesen. Ugyanakkor ez lendületet is adott. A katonalelkészek többsége már gyakorló lelkipásztorként érkezett ebbe a szolgálatba, de gyorsan szembesültünk azzal, hogy itt másképp kell dolgozni. Régebben is szoktam mondani: mi akár harangozhatnánk is, csak hogy egyrészt harangunk sem volt, másrészt a harangszó ma nem feltétlenül arra inspirál, hogy indulni kell a templomba. Rá kellett döbbernünk, hogy itt nincs más út, mint hogy a modern kor adottságai mellett, illetve azokkal együtt szólítsuk meg a katonákat, azon a módon, ahogy az egykor az apostoli korban történt.

Írhatunk levelet, küldhetünk e-mailt, jelen lehetünk a Facebookon, a YouTube-on vagy az Instagramon, sok eszköz áll rendelkezésünkre, de a leghatásosabb a személyes találkozás. A tábori lelkészi szolgálat egyik legnagyobb erőssége, hogy ott tudunk lenni a katonák között: elkísérjük őket a kiképzésre, a gyakorlatra

vagy a külszolgálatra. Nem a katonának kell eljönnie a lelkészhez, hanem a lelkész megy el hozzá. Valójában azt tesszük, amit egykor az apostolok, akik elindultak az emberek felé.

– A szomszédunkban zajló orosz–ukrán háború és a globális biztonsági kihívások egyre nagyobb terhet rónak a katonákra és családjaikra. Tapasztalatai szerint a feszültségekkel teli helyzetben felértékelődik a tábori lelkészek szerepe?

– Ha a külszolgálatokról beszélünk, akkor érdemes felidézni, hogy a magyar katonák már 1995-ben részt vettek ilyen missziókban: az egyik első külszolgálat az IFOR volt, és akkor már katonalelkész is szolgált a kontingensben. Sokszor mondom, hogy egy tábori lelkésznek a misszió igazi ajándék. Hónapokon át együtt élni egy zárt közösségben több száz katonával... Van-e ennél jobb lelkipásztori lehetőség? Egy-egy külszolgálat több mint hat hónapja alatt számtalan alkalom kínálkozik arra, hogy a tábori lelkész megszólítsa az embereket, és hogy ők is megszólíthassák. Nézze, az igazán értékes és jelentős dolgok sokszor alig észrevehető módon, kicsiben kezdődnek el, például egy egyszerű beszélgetéssel. Van, akinek megnyugvásra van szüksége, másnak támogatásra vagy segítségre.

Olyan is akad, akinek elegendő, ha valaki meghallgatja, másokban pedig számtalan, akár még provokatív kérdés is megfogalmazódhat. A külszolgálat során sok emberi erősség és gyengeség is felszínre kerül, és azt gondolom, ezekben a helyzetekben a katonalelkész valódi segítséget tud nyújtani. De ugyanez igaz idehaza is, a laktanyákban, a katonacsaládok körében, a nemzeti zárandoklaton, a gyermektáborokban vagy akár a versmondó versenyeken. Ezek mind olyan alkalmak, ahol kapcsolatot lehet és kell építeni, és közösséget lehet formálni. Bízom benne, hogy a jövőben még tovább tudjuk bővíteni ezeket a lehetőségeket.

– A beszélgetésünk elején említett évfordulók alkalmat adnak a számvetésre is. Mi volt a legszebb ajándék a főpásztori szolgálatában és katonai pályafutásában?

– Kedvelem azt a gondolatot, amit talán már máskor is említettem: Jézus jeruzsálemi bevonulásakor a tömeg ujjongása és a „hozzsanna” nem a számárnak szólt. Visszatekintve az elmúlt időszakra, már az is hatalmas ajándék volt, amikor titkárként szolgálhattam Gáspár püspök úr mellett. Igyekeztem sokat tanulni tőle a katonai és az egyházi világ találkozásáról, még a sajátos ügyintézkést tekintve is.

A legnagyobb örömet ugyanakkor mindig az emberekkel való találkozások jelentették. Azt tartják, a férfiak – a katonák pedig különösen –

nem szívesen beszélnek a lelki életükről. Mégis azt tapasztaltam, hogy ha nagy emberséggel, a türelmes szív törődésével és hittel közeledünk hozzájuk, egy idő után számos „kafarnaumi százados” találkozhatunk.

Ennek talán az a titka, hogy meg kell próbálnunk Isten szemével nézni a másik embert és a világot is. Erre persze legfeljebb csak törekedni tudunk, de Isten ugyanazzal a szeretettel tekint a legelvetemültebb és a legerényesebb emberre is, hiszen mindannyian az ő gyermekei vagyunk. A több mint harminc év alatt persze a bukdácsolás, a csalódás és az elfáradás is jelen volt az életemben, de egy-egy zárandoklat, egy őszinte beszélgetés a laktanyában, egy esküvő vagy keresztelés mindig új lendületet adott. A katonalelkészi szolgálat célja ugyanis

Berta Tibor püspök: egy új katonalelkéssel gyarapodtunk

változatlan: nem egyszerűen tanításokat átadni, hanem magát Krisztust hirdetni, és közelebb vinni hozzá az embereket.

– Az idei lourdes-i katonai zárandoklat keresztútján úgy fogalmazott: „nem azért lettem tábori lelkész, hogy népszerű legyek”. Mi az az ars poetica, amely egész szolgálatát meghatározza?

– Pappá szentelésemkor ezt írtam a szentképre: „Istenünk irgalmas jóságát mindörökké hirdetem.” Legszívesebben püspöki jelmondatnak is ezt választottam volna, mert ha van ars poeticám, akkor ez az. Hirdetni és továbbadni azt az irgalmasságot, amit magam is nap mint nap megtapasztalok. Még akkor is, amikor az ember megfárad, amikor a dolgok nem úgy alakulnak, ahogy szeretné, vagy amikor éppen indulatosabb vagy türelmetlenebb. Szoktam is mondani, hogy nem profi artista, hanem sokkal inkább „mezei akrobata” vagyok. Istennek mégis rendkívüli türelme van hozzám, és pontosan ezért érzem egyik kötelességemnek, hogy ezt a végtelen irgalmat valamiképpen megjelenítsem mások felé.

(Az interjú teljes terjedelmében a Magyar Kurír honlapján olvasható.)

Navarrai Mészáros Márton/
Katonai Tábori Püspökség
Fotó: Lambert Attila

„Ez az iskola Isten mosolya”

75 éves a szentendrei Ferences Gimnázium

A szentendrei Ferences Gimnázium jubileumát szentmisével, majd irodalmi, zenei műsorral és flashmobbal ünnepelték június 17-én, szerdán. A középiskola tornacsarnokában bemutatott szentmisének a gimnázium öregdiákja, Székely János szombathelyi megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) elnöke volt a főcelebránsa.

A szertartáson koncelebrált Berhidai Piusz ferences tartományfőnök, valamint több ferences testvér és vendég pap. Az ünnepen

Kiss Menyhért OFM

öregdiákok, korábbi tanárok, klarissza nővérek is részt vettek a középiskola ötszáznegyven fős diákságával együtt. A mise elején Székely János

püspök elmondta, hogy 1978 és 1982 között volt e gimnázium tanulója, nagyon szeretett ide járni, és hálát ad azért a négy évről, amit itt töltött.

„Úgy érzem, hogy ebben az iskolában a folyosókon, a tantermekben, a matekórán vagy a biológiaórán, egyszóval a mindennapjaink világában is ott bujkált, jelen volt közöttünk az evangélium csodája, tágassága, bölcsessége, szelleme. Ugyanígy Assisi Szent Ferenc lelkesége, öröme is, amivel megépítette az első betlehemet, amivel megszelídítette a gubbiói farkast. Rengeteg derűs pillanatra emlékszem és emlékezünk egykori osztálytársaimmal, amikor találkozunk. A szentendrei Ferences Gimnázium: Isten mosolya nagyon sok fiatal számára, és imádkozom, hogy a jövőben ez maradjon is így!”

Az MKPK elnöke homíliájában a hiteles, jó iskola küldetéséről és tágabb értelemben a nevelés lényegéről beszélt. Az *Őszövségre* utalva Sámson alakját idézte fel, akinek az édesanyját angyal szólította meg. Az édesanya aztán az égi üzenet továbbadása során éppen a leglényegesebbet felejtette ki, Sámsonhoz nem jutott el az üzenet lényege (az, hogy ő a népe szabadítója), és így nem tudhatta meg, hogy a nagy erejét mire kapta, ezért ostobaságokra fecsérte el. Csak nagy későn, miután megvakították, rabságba taszították, akkor döbönt rá, hogy másképpen kellett volna élnie. „Hány fiatal élete hasonlít Sámson életére: mennyi kincset, tehetséget ad számukra az Úr, és ők nem tudják, hogy az életüket tulajdonképpen mire is kapták.

Mi is annyi mindenre tanítjuk a gyerekeket, angol nyelvre vagy a számítógép használatára, de azt, hogy mit jelent embernek lenni, miért legyen becsületes vagy nagylelkű, hogyan lehet egy házasságot szépen megőrizni egy életen át, hogyan nézzen szembe a betegséggel, a szenvedéssel, a halállal – erről ők soha nem hallanak, vagy csak túl későn, amikor már millió sebet kapnak az életben, amikor már rabbá váltak. Óriási a szülő és az iskola felelőssége, hogy megpróbálja átadni a legfontosabbat, a kincset.

Az emberi szívet földi dolgokkal egészen megtölteni nem lehet. Az iskolai nevelés ahhoz a kincshez vezet el, ami képes az ember életét betölteni. Ez a világ szeretetből van, és akkor

Kamp Alfréd igazgató

lesz valaki boldog, ha megtanul szeretni, ha az életét ajándékká teszi, odaadja. Mindezért tehát a legfontosabb tanító egy keresztény iskolában Jézus, a legfontosabb tantárgy pedig a hit és a szeretet – magyarázta a szónok.

Középiskolai éveire emlékezve Székely János több tanárát is megemlítette, köztük a jelen lévő Kiss Menyhért atyát, a matematikatanárát; „az ő derűs óráin is megszólalt az evangélium gyönyörű, kristálytiszt hangja, megérthettük, hogy a világban a Logosz, az értelem, a rend uralkodik. Ugyanakkor ott lehettem többésmagammal Menyhért atya első miséjén is, amikor első alkalommal emelhettem a magasba Krisztus testét.” Hosszan beszélt magyartanáráról, Soós Ányos atyáról is, ő nemcsak a versek világába vezette be diákjait, hanem nyaranta együtt dolgoztak vele, és nagyon sokat nevettek is. A püspök egy árva maradt lányról is mesélt a diákoknak, aki képkeretező édesapja hagyatékából gyönyörű keretes tükröket készített. Nagy sikere lett, sokan vásároltak tőle a piacon, ugyanis minden tükröre ráírt egy különleges mondatot: Isten adott neked egy arcot, de mosolyogni neked kell vele, néha ellenőrizd! „Isten adott egy arcot,

egy lehetőséget, egy életet, de a szépet és az értékeset neked kell kihoznod belőle” – fejtette ki a történet üzenetét a gimnazistáknak Székely János. „Nem az a dolgod, hogy a tanárokat vagy a szüleidet kritizáld, hanem az, hogy a gyerekkorodból válaszd ki azt, ami értékes, ami szép, és arra építs! A diákevek fontosak, most dől el, hogy merrefelé indulsz, nemsokára meghozod a pályaválasztással, a párválasztással kapcsolatos döntéseidet – ne Isten nélkül éld végig ezt az időszakot, engedd, hogy hasson rád az iskola, az evangélium, Szent Ferenc lelkiisége!”

Az MKPK elnöke végül ismét a keresztény iskola küldetéséről beszélt: „élet-szemléletre tanít, arról beszél, hogy mi az emberi élet célja, arról, hogy a létnek, a világnak van oka, nem véletlenül keletkezett, és van célja, beteljesedése is. Nagy kincs, ha ilyen egy iskola – mondta a püspök, majd imádkozott egykori középiskolájáért és annak jövőjéért.

A szentmise végén az MKPK elnöke Kamp Alfréd igazgatótól Páljános Ervin szobrászművész kisplasztikáját kapta ajándékba, illetve Assisi Szent Ferenc kedvenc süteményét, egy hagyományos olasz édességet. A későbbiekben a jelen lévő öregdiákok egy-egy kis méretű keresztet kaptak ajándékba, a gimnáziumi kápolna oltárképének ábrázolásával.

A jubileumi ünnepségen Soós Sándorné Veres Rózsa – az évforduló rendezvényeinek koordinátora – a ferences lelkiségről beszélt, bevezetve a nap irodalmi, történeti és zenei programját, amelynek keretében szavatok hangzottak el, művésztanárok és diákok adtak elő zenés, énekes darabokat. Később Berhidai Piusz ferences tartományfőnök szólt a jelenlévőkhöz. Kiemelte, hogy az immár 75 éves középiskola „olyan társadalmi légkörben kezdte meg működését, amely csak látszatra

világiakban, munkatársakban és tanároknak, valamint a szülőknél, akik megbíztak ebben a testvéri közösségben akkor és most is. „Az, hogy itt vagyunk, bizonyítja, hogy ez a belső szabadság működik, hatékony, teremtő erő van benne” – mondta a tartományfőnök, és hozzátette: „Amikor visszagondolok rendtársaimra vagy azokra a világiakra, akik meghatározók voltak eddigi életemben, úgy látom, mind olyan

személyiségek voltak, aki képesek megszólítani az embert – az evangélium szellemében –, és egyúttal megszólíthatók is maradnak.”

A továbbiakban Kiss Menyhért OFM matematikatanár oldott hangulatú – nem kis derűtséget keltő –, komikusi bravúrokkal fűszerezett emlékező beszéde következett. A szerzetes pedagógus több évtizedes tanári, rendi életének, hivatásának lényegét egy könnyen megjegyezhető üzenetbe sűrítette, Assisi Szent Ferencről idézve: „Testvéreket adott nekem az Úr.” Humorral átszőtt, szeretetteljes vallomása a „testvérekhez” szólt: a rendtársakhoz, a diákokhoz, tanárokhoz és minden vele együtt dolgozó munkatárshoz. Az emlékezésből kiderült, hogy Kiss Menyhért Székely Jánossal együtt lett „elsőéves” a szentendrei gimnáziumban: a szerzetes mint kezdő tanár, a későbbi püspök mint elsős diák.

Az 1950 ősze óta fennálló szentendrei Ferences Gimnázium egy éven át tartó jubileumának központi ünnepén az igazgató elismerésben részesített tanárokat, diákokat, majd a középiskola Szent Ferenc udvarán folytatódott a színes program.

Körössi László
Fotó: Lambert Attila

Megismertettem nevedet az emberekkel

Aranymiséjét ünnepelte Spányi Antal székesfehérvári megyéspüspök

Hálaadó lélekkel, örömteli szívvel, a közösség szeretetében ünnepelte Spányi Antal megyéspüspök a székesfehérvári Szent István király székesegyházban pappá szentelésének ötvenedik évfordulóját június 20-án. Az egyházmegye főtemploma megtelt a püspök- és paptestvérekkel, a hívek sokaságával. A koncelebrált szentmise szónoka Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek volt.

Spányi Antal püspök nagy szeretettel köszöntötte a jelenlevőket, akik vele együtt adtak hálát ötven év papi szolgálatáért, Isten megtartó kegyelméért és szeretetéért, a Szűzanya oltalmáért. Köszöntötte az érsekeket és püspöktársait, az apostoli nunciatúra küldötteit, a nagyprépostokat és kanonokokat, a paptestvéreket, a diakónusokat, a közeleti vezetőket, a Fejér vármegyei kormányhivatal, a vármegyei közgyűlés, Székesfehérvár Megyei Jogú Város Önkormányzatának vezetőit, a Szent György Kórház, a rendvédelmi szervek, a mentőszolgálat képviselőit, az egyházmegye oktatási intézményeinek igazgatóit, a plébániák küldötteit, az egyházi intézmények munkatársait. Külön köszöntötte mindazokat, akik a kormányzat részéről éveken keresztül a Székesfehérvári Egyházmegye segítői és támogatói voltak, akiknek többek között köszönhető, hogy a székesfehérvári székesegyház megmenekült a pusztulástól, és valódi ékessége lett hazánknak, Isten dicsőségére. Köszöntötte a híveket, családtagjait, ismerőseit és barátait, akik egy szívvel voltak jelen a hálaadáson.

A jubiláns főpásztort levélben köszöntötte XIV. Leó pápa, ezt Lengyel Ervin, a máltai nunciatúra titkára, egyházmegyes pap olvasta fel. A Szentatya szívből gratulált a megyéspüspöknek, hogy elkötelezetten végezte lelkipásztori küldetését Isten népének tanítására és evangelizálására, valamint munkálkodását és törekvéseit Krisztus, a nemzetek világossága, parancsainak hirdetésére és kincseinek feltárására szentelte.

Az egyházmegye közössége nevében Hajdu Ferenc nagyprépost, helynök köszöntötte a főpásztort, és köszönetet mondott neki, hogy megyéspüspökként is példamutatóan plébános tudott maradni, és egykori híveivel is gondoskodó jó pásztorként tartotta a kapcsolatot. De nemcsak szavakkal fejezte ki háláját a püspöknek, hanem három különleges ajándékot is átadott a jubileum alkalmából. A legelső ajándékokat azok a fejlesztések képezik, amelyek a püspök szívéhez igen közel állnak, és egyházmegyei gyűjtésből valósulnak meg, a Szent Kristóf Ház Fogyatékkal Élők Nappali Intézményében és az érdi Lea leányanyaotthonban. A második ajándék a *Pap vagy te mindörökké* című, az egyházmegye papsága, illetve egykori évfolyamtársak, barátok gondolataiból készült könyv volt.

A harmadik meglepetés pedig az volt, hogy az egyházmegye papsága 548 szentmisét ajánlott fel a főpásztorért köszönetül a 23 évet felölelő püspöki szolgálatáért. Spányi Antal püspök meghatottan köszönte meg az elismerő szavakat, a meglepetéseket és Leó pápa üzenetét.

Bábel Balázs érsek személyes hangú beszédében felidézte azokat a közösen átélt eseményeket,

történeteket, társadalmi változásokat, amelyek püspöki szolgálatukat kísérték: a diktatúra nehéz korszakát, a rendszerváltozás reményteli pillanatait, a püspöki kinevezést. „Igen, ebben a világban éltük le papi, püspöki életünket, s mondjuk meg, hogy nem mindig örömmel, hanem sokszor küszködéssel. Sose felejték el egy lelkipátlakorlatot, amikor azt mondta nekünk a lelkipátlakorlatozó atya, hogy az idő múlásával a csalódások száma nő. És senki nem mondta azt, hogy nincs igaza. És igen, ez is beletartozott a mi papi életünkbe. De voltak olyan fogódzópontok, amelyek meghatároztak bennünket.

Már csak azért is, mert bár a fehérvári egyházmegye jóval fiatalabb, mint a kalocsai érsekség, mégis a genius locija, a hely szelleme Szent István királyig megy vissza. Itt temették el, ezért minden évben nagy ünnepe van a szent királynak, és próbáljuk az örökséget ébren tartani a mai időkben is. De mi is így vagyunk Kalocsán, hiszen tudjuk, hogy a szent király Kalocsán is járt, s az első érsekünk az az Asztrik, aki a pápától hozta neki a koronát. S aztán itt, Székesfehérvárott a hely szelleméhez különösen is hozzátartozik a boldog emlékü Prohászka Ottokár püspök, a magyar nemzet tanítója és apostola, akit mi is jól ismerünk Kalocsán.”

Az érsek Prohászka Ottokár mint iránymutató püspökről beszélt, aki arra buzdított, hogy figyelmesnek kell lenni az idők jeleire. „Ő úgy tartotta meg a hagyományokat, az apostoli

A kaloccai érsek arra is rámutatott, hogy az emberek ma is mindenféle istenséget tisztelnek, ahogy Szent Pál idején Athénban. És Európa nemhogy az ismeretlen Istent nem tiszteli, hanem ami még rosszabb, egyáltalán nem is akarja megismerni Istent. „Úgy tesznek, mintha nem lenne, pedig nem tudunk nélküle élni. Célt tévesztett az egyéni embernek, a közösségnek is az élete Isten nélkül. Ezért a legfontosabb, hogy megismertessük Isten nevét, mert végül ez lesz majd az örök üdvösség boldogsága. Az ember úgy van teremtve, hogy valakit dicsér. Nem tudunk dicséret nélkül élni. Vannak sztárok, influenszerek, valakit mindig dicsér az ember. Ma sok olyan emberrel találkozunk, akik nárcisztikus személyiségek, nagy imádójuk önmaguknak. Jézus azt akarja, hogy mi az igaz Istent dicsérjük, mert így emelkedünk föl. Ha nem az Istent dicsérjük, akkor mindig lejjebb kerülünk önmagunknál.”

Bábel Balázs végül a jó pásztor szeretetéről beszélt, arról, hogy a papságnak óriási feladata van ennek a szeretetnek az átadásában, és erre fel kell tenni az egész életüket. „Annak idején, ötven évvel ezelőtt, június 19-én, amikor szenteltek bennünket – téged Esztergomban, engem Vácon –, kimondtuk az igenünket, és már akkor is tudtuk, hogy nagyon nagy ígéret ez, kevés hozzá minden emberi erő. Csak az Isten kegyelme tud segíteni, s ő tudott segíteni abban is, hogy meg tudtunk maradni, amiért most hálát adunk a Jóistennek, s köszönetet mondunk mindazoknak, akik ebben segítettek bennünket. Nem tudjuk, hogy mennyit kapunk még, de azt az időt szeretnénk jó bojtárként eltölteni. Ehhez kérjük Isten kegyelmét és a kedves testvérek imádságát, ahogy fölajánlások mondjuk: »Imádkozzatok testvéreim, hogy az én áldozatom és a tiétek kedves legyen a Mindenható Isten előtt!«” – zárta beszédét Bábel Balázs.

A szentmise után – Cser-Palkovics András polgármester és a helyi közéleti vezetők nevében is – Molnár Krisztián, a vármegyei közgyűlés elnöke köszöntötte Spányi Antal püspököt. „Az elmúlt évtizedek szolgálatának legfontosabb eredményei: az emberek hit-, lélek- és szívbéli gondozása és táplálása mellett a főpásztori gondosság kézzelfogható, fizikális gyümölcsei is körülvesszenek bennünket, sok más mellett a székesfehérvári Szent István-bazilika megőrzött és megújult méltósága; Adonyban a háromszáz éves Sárlos Boldogasszony-templom példás összefogással megvalósult felújítása, amely a közösséget is megerősítette; valamint Bodajkon a Segítő Szűz Mária-kegyhely újjászületése, amely ismét országos lelki központként ragyog... Ahogyan elődei – például Prohászka Ottokár vagy Shvoy Lajos – egy-egy korszakot formáltak, úgy Ön is maradandót alkotott: megőrizte az értékeket, miközben választ adott korunk kihívásaira” – hangzott el a főpásztor méltatásában.

Forrás:
Székesfehérvári Egyházmegye
Fotó: Berta Gábor

folytonosságot, hogy mindig bele tudta vinni az evangélium megújító erejét. Ez mindig motivált bennünket. S ahogy Prohászka érzékeny volt a szociális dolgokra, fölhasználta a legmodernebb eszközöket, te is ezt tetted, püspök úr, hiszen a rádió igazgatója voltál, a Karitás magyarországi vezetője, és nem állt távol tőled a közéletnek az a része, amely az evangélium szellemében építi a világot. Bár sokszor ellenkezésre találtunk, de ezt kellett tennünk.”

Az érsek a papi hivatásról, a pap személyéről is beszélt, amely a mesterséges intelligencia szerint a mai emberek számára megosztó. „Teljesen igaza van. Az ellentmondás jelévé kell hogy váljunk. Aki mindenkinek jó, az senkinek sem jó. Ezért vannak olyanok, akik megértik a maguk gondolatait, s vele együtt fáradoznak az Isten ügyében. Aztán ott vannak a közömbös emberek és az ellenségesek. Hiszen mindig is volt antiklerikalizmus, amióta világ a világ, s most is van. Ők szinte mindig kifogásolnak valamit, sosem tudunk megfelelni nekik. De nekünk Jézus Krisztus, az örök főpap tanítását kell alapul vennünk, hiszen ő a mi papságunknak a megismerője. Őt a Mennyei Atya küldte, minket a Mennyei Atya hív Jézus Krisztus által, s ezért a papság hasonló kell legyen Jézuséhoz.”

Bábel Balázs arról is beszélt, Jézus nemcsak hogy meghirdette Isten országát, hanem meg is élte. Ahol ő van, ahol az ő gondolatai érvényesülnek, ott valósul meg ez az ország. Jézus kifejezett parancsot adott arra, hogy keressék elsősorban Isten országát és az ő igazságát. „Valaki szellemesen hozzátette: ne keressétek, úgymint elvesszük tőletek. Most pontosan ebben a világban élünk, hogy nem

keresik Isten országát, és mindent elvesznek, az úgynevezett európai értékeket, a humánus értékeket. A háború megöli, felőrli mindazt, amit az ember eddig értékesnek tartott. Nekünk azon kell munkálkodni, ahogy Szent VI. Pál

*Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek:
nekünk azon kell munkálkodnunk,
hogy a szeretet civilizációját építsük*

pápa is mondta, hogy a szeretet civilizációját építsük. Jézus mondta: megismertettem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szerettél, bennük legyen, és én is öbennük.”

A kiemelkedő lelkipásztori munkáért

Te Deum
és Pro Catechesi
díjátadó Szegeden

Jézus Szent Szíve ünnepén, június 12-én rendezték meg a Szeged-Csanádi Egyházmegye katekétáinak tanévzáró Te Deum-alkalmát. Az ünnep szentmisével vette kezdetét, amelynek keretében átadták a Pro Catechesi díjakat. Az eseménynek ezúttal is a szegedi Szent Gellért Fórum adott otthont.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye által 2020-ban alapított elismerés Don Bosco pedagógiai örökségét, életszentségét és az Egyház iránti hűségét állítja példaként a katekéták elé. Idén három lelkipász-

Püspöki Konferencia Hitoktatási Bizottságának referens tagjaként, valamint a Szeged-Csanádi Egyházmegye hitoktatási rendszerének alakítójaként maradandó értéket teremtett. Tevékenyen részt vett a római katolikus hitoktatás kerettantervének és hittankönyveinek kidolgozásában az Országos Hitoktatási Bizottság munkacsoportjainak tagjaként, emellett hosszú éveken át szolgált a kistéleki esperesi kerület hitoktatási felügyelőjeként. Ferenc atya gazdag lelkipásztori szolgálata mellett egykor kiváló labdarúgóként is ismert volt.

A második kitüntetett Kretoivics László pápai prelátus, plébános

mellett arról ismert, hogy minden korosztállyal könnyen megtalálja a közös hangot. Hitvallását jól tükrözik szavai is: „Egyetlen gyerek is ugyanolyan fontos és értékes, mintha húsznak tartanám a foglalkozást.” Kiemelkedő pasztorális szolgálatot végez a békéscsabai Savio Szent Domonkos Katolikus Általános Iskola lelkipásztori ellátásában.

Az ünnepi szentmise után a katekéták körzeti találkozókra tekintettek vissza az elmúlt tanév

örömeire és kihívásaira, valamint megosztották egymással a következő időszak terveit és célkitűzéseit. A hitre nevelés szolgálata a nyári hónapokban sem szünetel: a Szeged-Csanádi Egyházmegye katekétái több mint ötven táborban mintegy ezeregyszáz hittanos gyermek és fiatal számára szerveznek programokat.

Forrás: Szeged-Csanádi Egyházmegye Kateketikai Intézete
Fotó: Kispéter Gábor/SZEKI

tor részesült a kitüntetésben, akik hosszú évtizedeken át kiemelkedő szolgálatot végeztek a hitoktatás és a lelkipásztori munka területén.

A díjazottak között elsőként Laczkó Ferenc pápai prelátust (*felső képvünkön jobbra*) köszöntötték, aki idén ünnepi papi szolgálatának 60. évfordulóját, tavasszal mutatta be gyémántmiséjét. Munkásságának jelentős részét a hitoktatás fejlesztésének szentelte: a Magyar Katolikus

(*alsó képvünkön*) volt. Példaadó módon szolgálta az ifjúságot, a rászorulókat és a fogvatartottakat. Munkájával jelentős szerepet vállalt a hitoktatás szervezésében és felügyeletében, több egyházi fórumon hitoktatási referensként képviselte az egyházmegyét.

A díjazottak sorában köszöntötték Szigeti Antal kanonokot (*felső képvünkön balra*), békéscsabai plébánost is. Zenei elkötelezettsége

VILLA MATER REDEMPTORIS

Nyári akció

2026. július 15 és augusztus 30. között

A Villa Mater Redemptoris rendkívüli nyári kedvezménnyel várja a Rómába látogató vendégeit.

	Főszezon	Nyári 20% kedvezmény
Egyágyas szoba:	75 EUR + fő + éj	60 EUR fő éj
Kétágyas szoba:	58 EUR + fő + éj	46 EUR fő éj

A szobaár tartalmazza a reggelit.
Az idegenforgalmi adó 10 év felett külön fizetendő.

Több kedvezmény egyszerre nem vehető igénybe.

MR VILLA
MATER
REDEMPTORIS

Villa Mater Redemptoris
Via Francesco Tamagno 38, Roma (RM) - 00168
Bővebb információ: +39 06 8678 5257,
www.vmr.katolikus.hu, vmr@katolikus.hu

HÍREK KÉPEKBEN

Mind nagyobb teret nyer az idős-otthonokban egy innovatív eszköz, a VR- (virtuális valóság-) szemüveg – adta hírül a Katolikus Szeretetszolgálat június 16-án. Ez az eszköz lehetővé teszi, hogy az idősek olyan élményekben részesüljenek, amelyekre a mindennapokban már nincs lehetőségük: visszalátogathatnak számukra kedves helyekre, bejárhatják a világ távoli pontjait, vagy akár vallási, lelki tartalmakon keresztül elmélyülhetnek a hitükben.

Hálaadó szentmisével ünnepelték a Szociális Missziótársulat fenntartásában működő Bethánia Napköziotthonos Óvoda alapításának 30. évfordulóját Szikszón. A jubileumi esemény egyúttal a missziós szolgálat ünnepe is volt, amit a szerzetesrend egy évszázada végez Szikszón a gyerekek, a családok és a rászorulóik javára – olvasható a szerzetesrend közösségi oldalán június 9-én közzétett beszámolóban.

Június közepén a Kaposvári Egyházmegye plébániáin dolgozó irodistákat és sekrestyéseket hívták lelkinapra a bárdudvarnoki Porta Pacis Lelkigyakorlatos Központba. Neumajer Zoltán pasztorális helynök, majd Varga László megyéspüspök köszöntője után Tomanek Péter siófoki plébános, püspökségi irodaigazgató és Vajda Gábor balatonboglári plébános, a Liturgikus Intézet igazgatója tartott szakmai előadást. Az irodisták és a sekrestyések nélkülözhetetlen segítséget jelentenek a plébánosoknak a szolgálati helyeiken.

Nyolcvanéves
az
Új Émber

1945. augusztus 9-én jelent meg az Új Ember első száma. Lapunk nyolcvanéves fennállását ünnepelve cikksorozatot indítottunk, válogatva az elmúlt évtizedek írásainak legjavából. Nagy királyunk ünnepéhez kapcsolódva adjuk közre Kopp Jenő művészettörténész 1946-ban megjelent rövid elemzését Molnár C. Pál Szent László-szárnyasoltáráról. A szerző, Kopp Jenő (1900–1977) Waigand Ilona művészettörténész férje, Kopp Mária orvos, pszichológus és B. Kopp Judit szobrászművész édesapja.

Molnár C. Pál Szent László-szárnyasoltára

A budapest-magdolnávárosi Szent Lászlóról elnevezett plébániatemplom szentélyének főoltára a bombázások következtében teljesen elpusztult. Péter-Pál napján, amikor Mindszenty József, Magyarország bíboros-hercegprímása a plébániatemplom újjáépült, művészi főoltárát felszentelte, még alig másfél év választ el bennünket Budapest ostromának borzalmaitól. Bámulatra méltó eredmény ez, ismerve a nehézségeket, az általános elszegényedést. A kegyúr, Budapest székesfőváros, csekély összeggel tudott csupán az újjáépítés munkájához hozzájárulni és így az szinte teljes egészében a hívők áldozatkészségére és Schusster Antal plébános lelkes tevékenységére támaszkodott.

A főoltár Szent Lászlónak, a plébánia védőszentjének tiszteletét szolgálja. Szárnyasoltár, kétszer nyolc szárnyképpel és egy rögzített, valamint egy elmozdítható középképpel. A táblaképek Molnár C. Pál alkotásai. A belső kilenc kép közül nyolc Krisztus keresztútjának jeleneteit ábrázolja, a kilencedik, az elmoz-

dítható középkép, Szent Lászlónak a legenda szerint angyal által való megkoronázását. A nyolc Passió-jelenet szervesen kapcsolódik a két mellékoltár, a Jézus Szíve és a Rózsafüzér Királynője oltárok keresztút jeleneteihez és a három együtt egy kissé kibővített Passiót ad. Az oltár szerkezete lehetővé teszi, hogy a Nagyböjt alatt a belső képsor – a Passiójelenetek és a Szent László koronázása – látható, egyébként a külső táblaképek Szent László életéből mondanak el jeleneteket születésétől szentté avatásáig; a rögzített középkép pedig Szent Lászlónak a kereszteshadak vezérévé történt megválasztását mutatja be.

Molnár C. Pál, aki a két mellékoltár táblaképeinek is alkotója, ezt a legújabb művét nagy szeretettel és komoly elmélyedéssel oldotta meg. Stílusa a Rózsafüzér Királynője oltárhoz viszonyítva, amelyet 1939-ben festett, erős átalakulást mutat. Amíg az még erősen stilizáló, az olasz primitíveket eszünkbe juttató, felfokozottan drámai felfogású, addig itt rajzban, színben, kompozícióban naturalisztikusabb,

inkább elbeszélő, részletező felfogás érvényesül. Főleg érezhető ez a változás a főjeleneten, de általában az egész műalkotás Molnár C. Pál stílusának úgy látszik a naturalizmus felé átalakuló változását mutatja. Így is jól beleillik azonban a templom gótizáló környezetébe. Viszont meg kell állapítanunk, hogy kevésbé szerencsés az oltárkeret megoldása, amely gótikus szárnyasoltárok utánérzése. A finom, gondosmívű kivitel, bármily szeretettel és bőkezűséggel munkálkodnak is azon, nem pótolja az eredetinek ezer és egy észre sem vehető, ki sem fejezhető, külső és belső különbségből adódó hatását. Úgy érezzük, hogy miként külföldön arra már számos példát láttunk, itt is lehetett volna a környezetbe beleillő és mégis a ma művészetét nyújtó megoldást találni. Ám ez a csekély stílushiba nem von le semmit annak a heroikus munkának értékéből, amely ily rövid idő alatt a romokból újat, mégpedig haladó egyházművészetünk alkotásai sorában is jelentős újat hozott létre.

1946. július 14.

IMAÓRA

Kútvolgyi Szűz Mária-engesztelő-kápolna: engesztelő virasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltáriszentség előtt. Cím: Budapest XII., Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István térig.)

Az Örökimádás-templom (Budapest IX., Üllői út 75-77.) szentségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 órakor kezdődő imaórán, majd az azt követő szentmisén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén papi és szerzetesi hivatásokért, a másodikon a templom karitáscsoportjának szándékára, a harmadikon az imaládába elhelyezett szándékokért imádkoznak.

A Szent István-bazilika Mária-kápolnában (Budapest V., Szent István tér 1.) égi kérésre, huszonhat éve minden csütörtökön 20 órától péntek reggel 5 óráig engesztelő imavirasztást tartunk Magyarországon, a magyarság lelki megújulásáért. 21 órakor mindig más atya mutat be szentmisét a két legszentebb Szív szándékára. Mindenkit szeretettel várunk! Imádkozzunk együtt!

Elsőpénteki missziós konferenciabeszédek a magyar családokhoz a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest XII., Csaba utca 5.). A 18 órakor kezdődő szentmise után a kistérségi beszélgetés az elhangzott homíliáról. Mindenkit szeretettel várunk. Bővebb információ: <https://www.varosmajoriplebania.hu/>

Elváltakért és egyedül maradtakért mutatnak be szentmisét minden hónap első keddién 17 órakor a budapest-bélvárosi Nagyboldogasszony-főplébánia-templomban (Budapest V., Március 15. tér 2.). A szentmise után tematikus beszélgetésre hívják a résztvevőket.

Szentmisét mutatnak be Mindenszent József bíboros boldoggá avatásáért a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest XII., Csaba u. 5.) a következő napokon: július 6., hétfő; augusztus 6., csütörtök; szeptember 5., szombat; október 6., kedd; november 6., péntek; A szentmise 7 órakor kezdődnek. December 5-én, szombaton reggel 6 órakor.

A Könnyező Szűzanya tiszteletére, minden hónap 17-én a papi- és szerzetesi hivatásokért mutatnak be szentmisét Győrben, a Nagyboldogasszony-székes-

egyházban (Győr, Káptalandomb 12). Ezekre a szentmisékre az egyházmegye egy-egy papját hívják szentelési sorrendben. A szentmise végén a Kegyoltár előtt Mária-köszöntőt imádkoznak.

LELKIGYAKORLAT

A Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban (Leányfalu, Mórész Zsigmond út 141.) július 14-én 16 órától július 17-én 13 óráig Máriás Papi Mozgalom lelkigyakorlata Soti János SJ atya vezetésével. Híveket is várunk. Augusztus 6-án 18 órától augusztus 9-én 13 óráig Gál Péter atya lelkigyakorlata: „Belső gyógyulás és szabadulás különféle kötelekeinktől”. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

„Aki szeret, meghallgat!” címmel az abortusz, a vetélés, a lombikbaba elvesztésének fájdalmát hordozóknak tartanak lelkigyakorlatot Budapest vonzáskörzetében, 2026. július 16 – 19. között, Kovács Ferenc állandó diakónus és Kovácsné Treer Mária mentálhigiénés lelkigondozó vezetésével. Lelki kísérő: Juhos Ferenc verbita atya. A részvételnek nem feltétele a vallásgyakorlás, a megkeresést bizalmasan kezelik. Jelentkezés: nefelnemittelkel@gmail.com vagy 06/20-823-2201 (Treer Mária).

Nyári lelkigyakorlatot hirdetnek 18-35 év közötti nők számára a Don Bosco nővérek Sárospatakon, augusztus 11. és 15. között. Az esemény mottója: Női szívvel színültig – „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!” A program célja a résztvevők személyes életútjának és hivatásának elmélyítése a Szűzanya példáján keresztül, hangsúlyt fektetve a keresztény életvitel tudatosságára. A lelkigyakorlat keretét biztosít a belső elcsendesedésre és az egyéni életcélok keresztény szempontú átgondolására. A szervezők Budapestről és Egerből kisbuszokkal, illetve személygépkocsikkal segítik a helyszínre jutást. További információk: www.donbosconoverek.hu

MÉCS Napok – lelkigyakorlat lesz papoknak Budatétényben, a Verbita Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban (Budapest XXII., Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.) 2026. augusztus 10-13. között, hétfő estétől csütörtök délutánig. A MÉCS Napok lelkigyakorlatokat a MÉCS-ben szolgálatot vállaló papok és házaspárok szervezik minden érdeklődőnek. A programot Bíró László püspök vezeti. Jelentkezési határidő: július 10., péntek. Szeretettel várják a papokat és a szerzeteseket erre az alkalomra: További információ: <https://mecshonlap.hu>

ADÁSVÉTEL

KÖNYVELŐIRODÁBAN szerzett 25 éves tapasztalattal vállalom társaságok, egyéni vállalkozók könyvelését, bérszámfejtését teljes körű ügyintézővel. T.: 06/30-720-0561, e-mail: konyvel32@gmail.com

RÉGISÉG

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átvesszünk. Budapest VI., Andrássy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő-szerda 10-17, csütörtök 10-19 óra.

TÁRSKERESŐ

DIPLOMÁS férfi társat keres 60 éves korig. T.: +36/30-628-9657

ÁLLÁS

VÉGZETTSÉGGEL rendelkező, munkájára igényes, lelkes, főállású HITTANÁRT keresünk hosszú távra Kiskőrösre, 2026. szeptember 1-jétől. Érdeklődni és jelentkezni önéletrajzzal, motivációs levéllel és plébánosi ajánlással lehet az alábbi címen: Római Katolikus Plébánia 6200 Kiskőrös, Tomori Pál utca 2. vagy koroskat@gmail.com

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén házánál is. T.: 06/1-213-5726

BÚCSÚ

Sarlós Boldogasszony-búcsút tartanak a máriakérméi kegyhelyen június 27-én, szombaton. 10 órától rózsafüzér-ájtatosság, a 10.30 órakor kezdődő ünnepi szentmise főcelebránsa Horváth Imre nyugalmazott plébános lesz.

Szent László-búcsút tartanak a búcsúszentlászlói kegytemplomban (Búcsúszentlászló, Arany János utca) június 28-án, vasárnap. A 11 órakor kezdődő ünnepi szentmisét Fekete Szabolcs Benedek szombathelyi segédpüspök mutatja be, melynek keretében a gyermekek megáldására is sor kerül. A szentmisén közreműködik a kegytemplom kórusa és a Zala Brass fúvósegyüttes. Szeretettel hívják a gyermekeket szüleikkel és nagyszüleikkel együtt.

A pálos rend kegyhelyén, Petőfi-szállás-Pálosszentkúton július 18-án, szombaton 10 órától tartják a keresztény motorosok egész napos találkozóját, a MotorkerékPálosok szervezésében. A 11 órakor kezdődő szentmisét Bojtor Róbert miklósfai plébános celebrálja. Mindenkit szeretettel várunk.

ZARÁNDOKLAT

A XVIII. Országos roma zarándoklat lesz Mátraverebély-Szentkút nemzeti kegyhelyen a Boldog Ceferius Intézet, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia cigánypasztorációért felelős lelkiségi háttérintézménye szervezésében július 4-én, szombaton. A program 9.30 órától dicsőítéssel kezdődik. A 11 órakor kezdődő szentmise fő szónoka Székely János szombathelyi megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki

Konferencia elnöke. Bővebb információk: <https://boldogceferinointezet.hu>

FELVÉTELI

A Brenner János Hittudományi Főiskola katekétá-lelképásztori munkatárs, római katolikus kántor, hittanár-nevelőtanár képzéseire pótfelvételi eljárás keretében várja a jelentkezőket. Azokat a római katolikus vallású személyeket hívják, akik hitüket a gyakorlatban, munkájukban is cselekvő szeretetként akarják megélni. A szakokra a jelentkezési határidő: 2026. augusztus 15., szombat – saját felvételi eljárás keretében. A szakirányú továbbképzésekre (levelező tagozat) a jelentkezési határidő: 2026. augusztus 23., vasárnap. Bővebb tájékoztatás: <https://bjhf.hu/foiskola/tartalmak/22> Érdeklődni lehet: +36-96/313-055 (hétköznap 8-16 óra között), e-mail: tanulmanyiosztaly@bjhf.hu – győri képzés; e-mail: toszombathely@bjhf.hu – szombathelyi képzés.

Az Aquinói Szent Tamás Ökumenikus Közéleti Akadémia (Piliscsaba, Templom tér 10.) 2026/2027-es új évfolyama még várja a jelentkezőket. Az államilag akkreditált program a 18-35 éves korosztály részére nyújt 10 hónapos, ingyenes, bentlakásos képzést havi ösztöndíjjal és teljes ellátással, Kárpát-medencei tanulmányutakkal és intenzív kollégiumi élettel. A keresztény szellemiségű képzésen belül átfogó ismeretek szerezhetők például olyan kulcsterületeken, mint a teológia, a politológia, a média, a gazdaság vagy a modern tudományok, ismert és elis-

Ujember
KATOLIKUS HETILAP

Kiadja a Magyar Kurír
Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.
Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft.
Ügyvezető: Tolonics Gergely
ISSN 0133-1205
KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2026. június 22.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István

Lapszerkesztő: Baranyai Béla

Lapszerkesztő-helyettes: Körösy László

Szerkesztőség: Agónás Szonja, Bodnár Dániel, Fábán Attila, Gáts Judit, Horogszegi-Lenhardt Erika, Hollósi Judit, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Nádudvari Dorottya, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet

Olvasószerkesztő: Koditek Bernadett

Korrektor: Szántó István • **Tördelés:** Kuzma Angéla

Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.

Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • **Tel.:** +36/1-317-3933

www.ujember.hu • e-mail: mk@katolikus.hu

Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3132; terjesztas@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.

Egyéni egyplé debates előfizetés belföldi negyedévre:

6180 Ft, fél évre: 12 360 Ft, egy évre: 24 720 Ft.

Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu

Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu

Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:

+36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu;

<http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>

mert oktatók közreműködésével. Azok a hallgatók, akik diplomásként kezdik el az egyedülálló oktatási programot, államilag elismert oklevelet vehetnek át az Akadémia és az Apor Vilmos Katolikus Főiskola közös, Keresztény Közéleti Mediátor szakirányú továbbképzésének elvégzéséről. A jelentkezési feltétele az érettségi bizonyítvány, előnyt jelent a felsőfokú végzettség. Jelentkezési határidő: 2026. június 30., kedd. További információ és jelentkezés: szenttamaskademia.hu

Az Apor Vilmos Katolikus Főiskola különleges szakirányú továbbképzéseket hirdet. A két-négy féléves képzések hallgatói olyan területekről szerezhetnek speciális tudást, mint a neurodiverzitás-specifikus fejlesztőpedagógia, a drámajáték, a biblioterápia vagy az értelemközpontú személyiségfejlesztés. Az egyedülálló képzéseken a hallgatók olyan korszerű és hatékony módszertani megközelítéseket sajátítanak el, amelyekkel optimális tanulási környezetet tudnak teremteni a neurodivergens gyerekek számára, emellett képesek ellátni a beilleszkedési, tanulási és magatartási nehézségekkel küzdő gyerekek pedagógiai szűrését, fejlesztését. A négy féléves képzésre pedagógus végzettséggel és legalább hároméves szakmai tapasztalattal lehet jelentkezni június 30-ig. A gyakorló pedagógusok mellett nemzetiségi tanító, angol, valamint matematika kiegészítő műveltségterületi továbbképzésre, a fejlesztő, differenciáló pedagógiai területen pedagógus-szakvizsgára felkészítő szakirányú továbbképzésre is jelentkezhetnek. A szakirányú továbbképzésekről további részleteket a főiskola oldalán olvashatnak: <https://avkf.hu/kepzesek/szakiranyu-tovabbkepzes>

KÁNTORKÉPZÉS

A Székesfehérvári Egyházmegyei Kántorképző Tanfolyam 2026 szeptemberétől első évfolyamot indít. Várunk minden olyan jelentkezőt, aki érdeklődik a szent liturgia és az egyházzene iránt, továbbá szívesen teljesítene kántori szolgálatot. Érdeklődés esetén a megadott címre elküldjük a jelentkezés pontos feltételeit. A jelentkezési tájékoztató és a jelentkezési ív letölthető az egyházmegye honlapjáról. Postacím: Egyházmegyei Kántorképző Tanfolyam, 8000 Székesfehérvár, Városház tér 5. E-mail: wasztljanos@gmail.com

KOLLÉGIUM

A Brenner János Hittudományi Főiskola két kollégiuma felvételt hirdet a 2026/2027-es tanév őszi félévére. A kollégiumok célja: segíteni a keresztény fiatalokat egyetemi tanulmányaik alatt kollégiumi elhelyezéssel. A Főiskola vezetése alatt álló két kollégiumba hívó vagy hitre nyitott fiatalokat várnak, akik szívesen lennének egy szellemi-lelki értelemben is igényes közösség tagjai. A Szent László Kollégium Győrben a

Széchenyi István Egyetem Hegedűs Gyula Kollégiumában (Egyetem tér 1.) 50 férőhelyes, kétágyas szobákban biztosít szállást az egyetem hallgatói számára. A szobákhoz vizesblokk tartozik. Szintén Győrben, a Brenner János Hittudományi Főiskola Kollégiumában (Káptalandomb 7.), a történelmi belváros szívében egyágyas szobák állnak rendelkezésre, szobánként külön vizesblokkal, igény esetén teljes ellátással. A kollégiumba hívó, nappali tagozatos fiúkat várnak, akik szívesen lennének az egyetemi élet mellett a ház lakói és egy kicsit közösségünk tagjai. A felvételi ajánlás a jelentkezés elbírálásakor különösen is hangsúlyos. Jelentkezési határidő: 2026. július 15., szerda. További kérdések esetén szívesen állnak rendelkezésre az alábbi elérhetőségeken: telefon: +36 96/313-055, e-mail: szakkollegiumok@bjhf.hu, web: <https://bjhf.hu/kollegiumok>

Kollégiumi felvételt hirdet a győri Szent József Diákotthonba a Szervita Nővérek Rendje a Győrben továbbtanuló egyetemista lányoknak. A Szervita diákotthon a Széchenyi István Egyetemről gyalog kb. 20 perc sétára, autóbusszal is könnyen megközelíthető. A keresztény lelkületű, barátságos közösségben családias elrendezésben találhatók a 4 és 2 ágyas szobák, a közösségi helyiség és az internethasználat, valamint a zenészeknek gyakorlási lehetőséget biztosított, a zsinagóga pedig (a zeneművészeti tanszék) kb. 10 perc sétára található. A közelben élelmiszerbolt, gyógyszertár, uszoda, és sportpálya található. Jelentkezési határidő: a szabad férőhelyek erejéig. Bővebb információ: Szervita Nővérek (9025 Győr, Árvaház u.10.), e-mail-címek: gyorirendhaz@szervita.hu, holyeszter@szervita.hu

FESZTIVÁL

Az V. Dicsőítő Sziget Fesztivált „Van egy hely” – nekünk is ott a helyünk! címmel rendezik meg Szigetmonostoron (Fő utca) június 28-án, vasárnap a Dicsőítő Sziget, a Sacro Song és az Eucharist Együttes Szervezésében. A program idén is már szombat délután elindul a 24 órás dicsőítés résztvevőivel, akik a nagyszínpad zenei programjaival párhuzamosan, dicsőítő zenei szolgálatukat felajánlva, járnak közben a fesztivál előadóiért és közönségéért. A fesztivál idei előadói: Oláh Gergő énekes, a Jelenlét zenekar, Főris Rita és a FourSFive zenekar, az Emberfia és az újgenerációs dicsőítők, a SÓ együttes, a Jó Pásztor zenekar, Prazsák László és a Prazsy Family. Házigazda: az Eucharist Együttes. A vasárnapi program 9 órakor reggeli dicsőítéssel kezdődik. 10 órától kerekasztal-beszélgetés lesz a széderestről és a pászkavacsoráról a zsidó és a keresztény hagyományok tükrében és összehasonlításával, Megyeri Jonatán rabbi és Farkas Ferenc,

a Nyolc Boldogság Község korábbi vezetője részvételével. A 11 órás ünnepi szentmisét Marton Zsolt váci megyéspüspök mutatja be a Szentháromság-templomban (Szigetmonostor, Fő utca 38.). 12 órától dicsőítő koncertek. Bővebb információ és jelentkezés: <https://dicsoitosziget.hu>

KIÁLLÍTÁS

„bőrömon ország süt át” címmel nyílt kiállítás Nagy László költő, műfordító művészetéről a Petőfi Irodalmi Múzeumban (Budapest V., Károlyi u. 16.). A tárlat bemutatja Nagy László képzőművészeti alkotásait, könyvillusztrációit, az *Élet és Irodalom* (ÉS) képszerkesztőjeként folytatott tevékenységét, asztalosipari és faragási munkásságát. Emellett a kortárs képzőművészekkel való kapcsolata, alkotótevékenységük összefonódása is kiemelt szerepet kap. A kiállítás október 31-ig látogatható.

Új időszerű kiállítás nyílt a Görögkatolikus Múzeumban (Nyíregyháza, Bethlen Gábor u. 21.), *Petrasovszky Manó – Egy görögkatolikus festőszersz a 20. században* címmel. Petrasovszky Manó a 20. századi magyar görögkatolikus művészet egyik meghatározó alakja, akinek életműve most különleges kiállításon tárul a látogatók elé. A papcsaládból származó művész már fiatalon a templomfestészet világában találta meg hivatását. Korai munkái után

országos ismertséget hozott számára a máriapócsi kegytemplom monumentális falképciklusa, amely a magyar Mária-tisztelet egyik legszebb vizuális megfogalmazása. Művészetében a bizánci hagyomány és a modern egyházi megújulás harmonikusan találkozik. A tárlat egyszerre tisztelgés az 50 éve elhunyt kivételes alkotó előtt és meghívás a magyar szakraális művészet mélyebb megismerésére. A tárlat december 18-ig látogatható.

Megnyílt a Győri Bencés Látogatóközpont (Győr, Széchenyi tér). A látogatók a Szent Mór Bencés Perjelség épületegyüttesében, a kéttornyú templomtól jobbra található rendházban léphetnek be a bencés örökség különleges világába. A látogatóközpont a bencés örökség több arcát tárja a látogatók elé: magában foglalja a *Loyolai Szent Ignác bencés templom és a 400 tanév – Élő örökség a győri bencés gimnáziumban* című interaktív kiállítás mellett a bencés boltot is. A Loyolai Szent Ignác bencés templom keddtől szombatig 10 és 18 óra között szabadon is látogatható. A *400 tanév – Élő örökség a győri bencés gimnáziumban* című kiállítás szakmai vezetéssel látogatható keddtől szombatig a következő időpontokban: 10.15–11.30, 13.00–14.15, 15.00–16.15. A bencés bolt (szerzetesi termékek Északnyugat-Magyarországról) keddtől szombatig 10 és 18 óra között tart nyitva.

MLADIFEST 2026

IFJÚSÁGI FESZTIVÁL MEDJUGORJÉBAN
augusztus 1-6. | 6 nap | 169.900 Ft/fő

OLASZ SZENTEK ÉS SZENTÉLYEK NYOMÁN
augusztus 17-23. | 7 nap | 409.900 Ft/fő

NAGY ZARÁNDOKLAT

LA SALETTE, LOURDES, SANTIAGO DE COMPOSTELA, FATIMA
augusztus 28 - szeptember 6. | 10 nap | 689.900 Ft/fő

MEDJUGORJEI ZARÁNDOKLAT

szeptember 7-11. | 5 nap | 159.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT GÖRÖGORSZÁGBA

szent PÁL APOSTOL NYOMÁBAN

szeptember 21-28. | 8 nap | 599.900 Ft/fő

ASSISI SZENT FERENC NYOMÁBAN

(JUBILEUMI ZARÁNDOKLAT)

október 1-6. | 6 nap | 349.900 Ft/fő

MÁRTON ÁRON-EMLÉKÉVI ZARÁNDOKLAT

ERDÉLY SZENT ÉLETŰ PÜSPÖKE NYOMÁBAN

október 1-6. | 6 nap | 199.900 Ft/fő

LOURDES-I ZARÁNDOKLAT

október 20-24. | 5 nap | 399.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT LENGYELORSZÁGBA

október 21-25. | 5 nap | 189.900 Ft/fő

FATIMAI ZARÁNDOKLAT

október 23-28. | 6 nap | 449.900 Ft/fő

VIA SACRA ZARÁNDOK UTAZÁSI IRODA

+36 20 500 5050 | www.viasacra.hu

Ahonnán boldog gyerekek mennek haza

Elindult a Karitás „Vár a nyár!” programja Balatonakaliban

A Katolikus Karitás június 16-án nyitotta meg „Vár a nyár!” elnevezésű országos táboroztatási programját a szervezet táborhelyén, Balatonakaliban. A megnyitó napján Magyarországon sokaknak még nem kezdődött el a vakáció, azoknak a gyerekeknek azonban, akik az első turnusban táboroznak itt, már véget ért a tanév, ők ugyanis Kárpátaljáról jöttek. Az önfelédít játékok, a közösségi élmények számukra különösen fontosak.

A „Vár a nyár!” táboroztatási program régóta biztosít ingyenes nyaralási lehetőséget olyan gyerekeknek, akiknek ez a tábor nemcsak sokat jelent, hanem esetleg magát „a nyaralást”. Idén is négyezer gyermek

Református Líceum diákjai nem ismerték még egymást, általában a kísérőik sem, a második tábori napjukon mégis teljes összhangban játszottak, beszélgettek, és kivételesen színvonalas műsort állítottak össze ilyen röpké idő alatt. Tudjuk, honnan és milyen körülmények közül érkeztek, itt azonban felhőtlen a hangulat, letehető az otthon terhe.

A táboroztatás megnyitóján a táborvezető sor a fák lombjainak árnyékában. Beszédet mondott Fekete Szabolcs Benedek, a Katolikus Karitás püspök elnöke; Zagyva Richárd, a szervezet országos igazgatója, valamint Klaus Höhn, a Karitás németországi jószolgálati nagykövete Kecskés László, az Orvosmisszió programkoordinátora tolmácsolásában. Az eseményen részt vett Lőrincz Pál

Mindig megbabonáz, elbűvöl az a tarka kép, ami itt kialakul. Ha ez a tábor nem volna, ki kellene

valóban pillanatok alatt belakták a hatalmas, másfél hektáros területet. „Fontosnak tartjuk, hogy egy

találni. Egy hét együttlét erősíti a közösséget, növeli a szociális érzékenységet. Tudom, hogy a tábor végén boldog gyerekek mennek haza” – fogalmazott.

A kárpátaljai táborozók remek műsort adtak, melyben közös éneklések, versek és prózai szövegek váltakoztak. A gyerekeknek kulacsokat és Sport szeletet adott át ajándékkul Fekete Szabolcs Benedek püspök, Zagyva Richárd, Klaus Höhn és Lőrincz Pál. Azután felszabadult csapatjáték várta a táborlakókat a Mozgó Játsszóter program koordinátorai, Kovács Tibor és Bogdán Réka Kata vezetésével. A Mozgó Játsszóter kisbusza azokat a településeket keresi fel, ahol nincs Jelenlét Pont, Biztos Kezdet Gyerekház vagy játsszóter.

Zagyva Richárd kérdésünkre elmondta, a „Vár a nyár!” program

kicsit ki tudjanak szakadni abból a közezből, ami körülveszi őket a mindennapokban. Ismerjük a Kárpátalján élő családok nehézségeit, hiszen kapcsolatban vagyunk a helyi görögkatolikus és római katolikus karitászszervezetekkel, és az orvosmissziós csapatunk révén is sok információhoz jutunk.”

Fekete Szabolcs Benedek püspök hozzátette: A gyerekek szívhez szóló, békét és összefogást sürgető műsorát hallgatva elcsodálkozott, milyen szépen, helyesen, hibátlanul beszélnek magyarul. „Nagy reményt ad, hogy azt látjuk, Kárpátaljáról ilyen fiatalok jönnek ide!”

A Katolikus Karitás a nyár folyamán is örömmel fogadja a tevékenységeiket támogató felajánlásokat. A 1356-os adományvonalon keresztül hívásonként 500 forinttal lehet hozzájárulni az

táborozik a Katolikus Karitás táboraiiban, vagy vesz részt a szervezet élménynapjain.

A balatonakali tábor faházakkal, közösségi térrel, hatalmas zöldfelületekkel, sportpályákkal várja a gyerekeket. A Balaton-parttól sétatávolságra lévő terület tökéletesen alkalmas helyszín a nyaralásra. A faházakban negyvenöt gyermeket tudnak elszállásolni, akik kísérőikkel, pedagógusaikkal együtt mindennap tartalmas programokon vesznek részt, közösségi élményeket szereznek, és – ami a Balatonnál kihagyhatatlan – természetesen strandolnak is. A nyár folyamán heti turnusokban váltják egymást a fiatalok, akik tizenhat egyházmegyéből, a felzárkózó településekről, valamint a határon túlról, most Kárpátaljáról, nyár végén pedig a Vajdaságból érkeznek.

A Munkácsi Szent István Líceum, a Nagyberegi Református Líceum, a Técsői Magyar Tannyelvű Református Líceum és a Nagydobronyi

OSB, a Karitás lelkiigazgatója, valamint a környékbeli egyházmegyei karitások és az országos központ képviselői. Szabados Edina, a szervezet kommunikációs ágazati vezetője köszöntőjében kiemelte: „A gyerekekért vagyunk ma itt, róluk szól ez a program, fontos, hogy veletek együtt nyitjuk meg a karitásztáborokat. Azt szeretnénk, hogy megtapasztaljátok, fontos, értékes és szeretni való emberek vagytok.”

Fekete Szabolcs Benedek püspök a gyerekeket a megosztásra bátorította, hogy megtapasztalják, milyen érzés odaadni valamit a másoknak. Kérte, hogy a Sport szeletből, amit az ünnepség végén kapnak, kínálják meg a társaikat is. Zagyva Richárd elmondta, a Katolikus Karitás országos központjának táborhelyén egész nyárra táborokat szerveznek, de nemcsak itt, hanem az ország többi részén is nyaraltatnak gyerekeket.

„Évek óta abban a szerencsében van részem, hogy kísérhetem ezt a táborot – mondta Klaus Höhn. –

nagyjából másfél évtizede fut, de a gyerekek nyaraltatása régebbre nyúlik vissza. Ez a segítő tevékenység beleivódott a Karitás hagyományába.

A mostani kárpátaljai csapatot nagyon vidámnak, felszabadultnak látja Zagyva Richárd. A gyerekek

általuk képviselt ügyekhez, valamint a karitasz.hu oldalon online adományozásra is lehetőség van.

**Vámosy Erzsébet
Fotó: Vermes Tibor/
Katolikus Karitás**